

25

ஸ்ரீராமா நுஜன் 150

P. B. Annangaracharya, Kancheepuram.

ஆசிரியர் : ஸ்ரீகாஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியார்.

வருடச்சந்தா ரு. 5

இந்திலவுலகின் ஸூர்யன் அஸ்தமித்தானந்தோ!

தினப்படி ஸூர்யன் உதிக்கிறான், அஸ்தமிக்கிறான், மீண்டும்திக்கிறான். ஆதலால் ஸூர்யன் அஸ்தமித்து விட்டானே யென்று வருந்துவாராருமில்லர். புதுடி லீயில் வாழ்ந்த (ஸ்ரீமதுபயவே) டாக்டர். ஸர். பத்மபூஷண K. S. கிருஷ்ணன், F. R. S. என்றும் பூலோக ஸூர்யன் 13-6-61 இரவு 12-30 மணிக்கு

அஸ்தமித்ததை அதிகுய மென்போமா? ஆச்சரிய மென்போமா? அற்புத மென்போமா? அளவு கடந்ததுக்கேற்றது வென்போமா? ஒன்றுமறிகின்றிலோம். 'ஹா திக்கஷ்ட மரிஷ்டமஸ்தகருண: கோயம்விதே: பாக்ரம:!' என்ற பவபூதி பத்யத்தையே உலகமெல்லாம் உத்கோஷிக்கக் காண்கிறோம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களனைவர்க்கும் அறிவிப்பு

ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பரத்யாக்க்யானமென்னும் நமது நூல் 15-6-61ல் வெளிவந்த அம்ருதலஹரி 211ல் வெளியிடப்பட்டிருந்தாலும் இதனிலும் வெளியிடப் பெறுகின்றது. பெரும்பாலும் அந்த பத்திரிகையை அனுபவிப்பவர்கள் வேறாயும், இந்த பத்திரிகையை அனுபவிப்பவர்கள் வேறாயிருப்பதால் உலகிலுள்ள சைகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இந்த பரத்யாக்க்யானப் பிரபந்தத்தை அனுபவித்தேயாக வேணுமென்னுமாவதில் ஸ்ரீராமா நுஜனும் அதனைத்தாங்கி வெளிவருகின்றது. 13 பக்கங்கள் மட்டுமே லஹரியில் வெளிவந்தவை. 14 ஆம் பக்கம் இதில் விசேஷித்து வாசிக்கத்தக்கது.

சில பிழை திருத்தங்கள்;—“ஸ்ரீமத் பாமஹம்ஸ தென்பரையாண்டவன்” என்றுதொடங்கும் பாரா 6-ல் மூன்றாவது வரியில் திருமழிசைப்பிரானென்றிருப்பது திருமயிலைப்பிரானென்று திருத்தி வாசிக்கத் தக்கது. பாரா 10-ல் அனுவதிக்கப்பட்டுள்ள பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியில் “களவுக்கு ஸ்தானமன்று” என்றிருப்பது “களவுக்கு ஸ்தானமென்று” என்று வாசிக்கத்தக்கது. பாரா 16 ல் மஹர்ஷிவாஸுதேவாசார்ய ப்ரஸ்தாவத்தில் “விசால ஸ்ருதயமும்” என்றிருப்பது விசாலஸ்ருதயமும் என்று திருத்தத்தக்கது.

பிலவந்ரு ஆனிமீ 1961ந்ரு ஜ-உன்மீ

ஸ்ரீ ராமா நு ஜன் 150

சேன்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை,

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 13

பிலவஸ்ரூ ஆனிமீ 1961ஸ்ரூ ஜுன்மீ

ஸஞ்சிகை 6

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—40

ஒன்றுமில்லத் தேவு இவ்வலகம் படைத்தமால் *
அன்றியேன ஆரு மறியவே *—நன்றாக
முதலித்துப் பேசியருள் மொய்மகிழோன் தாள்தொழவே *
காதலிக்கு மேன்னுடைய கை.

40

இ உலகம்
படைத்த
மால் அன்றி
தேவு
ஒன்றும் இலை என
ஆரும் அறிய
நன்றாக
முதலித்து

{ இந்த லோகங்களை
யுண்டாக்கின
ஸர்வேச்வரனைத் தவிர
தெய்வம்
வேறொன்றுமில்லை யென்று
யாவருமறியும் வண்ணம்
நன்கு நிரூபித்து

தே. சி. அருள்
மொய்
மகிழோன்
தான்
தொழ ஏ
என்னுடைய கை
காதலிக்கும்

அருளிச் செய்த
{ பெருமை தங்கிய
வருளாபரணருடைய
திருவடிகளை நோக்கி அஞ்சலி
செய்வதன் பொருட்டே
எனது கைகள்
ஆசைப்படுகின்றன.

* * * வேதாந்தங்களில் ஜகத்காரண வஸ்துவை உபாஸிக்க விரியதென்று ஒதி, ஸ்ரீமந் நாராயணனை காரணவஸ்து வென்றும் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கையாலே அதனை யடியொற்றி * ஒன்றுந்தேவு திருவாய்மொழியிலே, ஸகல ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனைத் தவிர்த்துப் பரதையம் பிறிதொன்றில்லையென்று கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டியருளின ஆழ்வாரது திருவடிகளைத் தெழுவுதே ஸ்வரூபாநுரூப மென்றதாயிற்று.

வைதிகர்கள் வேதாந்தங்களினுட் புகுந்து பரிசீலனை செய்தால், ஸகல ஜகத்காரண பூதமான தெய்வம் இன்னதென்பதை அறுதியிடும் வழி எங்குனையென்னில், சாந்தோக்யமென்னும் உபநிஷத்தில் * ஸாஷ்வ ஸொஜ்ஜ உஜ்ஜ மசூலீஸி * என்கிற வாக்யமானது காரணபூதமான வஸ்துவை ஸத் என்ற சப்தத்தாலே ஒதிற்று; இது ஸாமான்ய சப்தமேயல்லது விசேஷசப்தமன்று; மற்றொரு உபநிஷத்து * சூதாவா உஜ்ஜெக வ்னவா மசூலீஸி * என்று ஆத்ம சப்தத்தாலே ஒதிற்று; இதுவும் விசேஷ சப்தமன்று. மற்றொரு உபநிஷத்து * ஸ்ரஹ்வா உஜ்ஜெக வ்னவா மசூலீஸி * என்று ப்ரஹ்ம சப்தத்தாலே ஒதிற்று; இதுவும் விசேஷசப்தமன்று. கடைசியாக மஹோபநிஷத்திலே * ஸாகொஹவெ நாராயணசூலீஸி ந்ரஹ்வா நெஸாநொ நெநெ ஷ்ராவாவ்யூஷி * என்று நாராயண சப்தத்தாலே ஜகத்காரண பூதமான வஸ்து ஒதப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நாராயண சப்தமானது ஸத் சப்தம் போலவும் ஆத்ம சப்தம் போலவும்

ப்ரஹ்ம சப்தம் போலவுமன்றிக்கே விசேஷ சப்தமாகையாலே கீழெடுத்த ஸாமான்ய சப்தங்களுள்
 ளெல்லாம் இந்த விசேஷ வ்யக்தியிலே பர்யவஸித்து நின்று நாராயணனே ஸகல ஜகத் காரண
 பூதன் என்று காட்டி அவன்றன்னையே பாதெய்வமாக நிலைநாட்டி நிற்கும். இப்படி வேத
 வேதாந்தங்களிலே சிரமப்பட்டுப் பரத்வநிஷ்கர்ஷம் பண்ணப்பட வேண்டிய பரமபுருஷன்
 திருக்குருகிலேயே * சு அ-ஆ ஹவ-ஹவ ஹிஷ-ஹ அ-ஹவராஸீ நாவிரா துஷஸீ தி:—அர்ச்சயஸ்
 ஸர்வஸஹிஷ்ணுர்ச்சகபரா தீநாகிலாத்மஸ்திதி:* என்கிறபடியே எளியனாய்க் காட்சி தந்தருளா
 நிற்க இவனைப் பணிந்து உஜ்ஜீவித்துப் போகாதே அவ் தெய்வங்களைப் பணிந்து அநர்த்தப்பட்
 டுப் போகிறீர்களே! என்று தேவதாந்தரபார்களைத் தட்டியுணர்த்துவது இத்திருவாய்மொழி.

கம்பரின் பக்கவித்திரட்டு.

உபந்யாஸகர்களின் ஸௌகர்யார்த்தமாகக் கம்பராமாயணத்திலிருந்து சுவையிக்க
 பாடல்களைத்தொகுத்து நாம் வெளியிடத்தொடங்கியது ஸ்ரீராமாநுஜன் 93-ல் (அதாவது 1956
 செப்டம்பர் மாதத்தில்.) கம்பரின் பக்கவித்திரட்டு எனும் அந்நூல் தொடர்ச்சியாக ஸஞ்
 சிகைதோறும் வெளிவர அவகாசம் அரிதானபடியால் பல ஸஞ்சிகைகளில் வெளிவராதிருந்
 தது. இதுகாறும் 16 பாரங்கள் (128 பக்கங்கள்) மட்டும் வெளிவந்துள்ளன. அயோத்யா
 காண்டத்தில் பாதிபாகம் வெளிவந்துள்ளதென்கை. அதற்குமேல் அக் காண்டத்தை
 முடித்து இச்சஞ்சிகையில் வெளியிட்டிருக்கிறோம். மேல் நான்கு காண்டங்கள் ஒரே ஸம்
 புடமாகத் தனிப்புத்தகமாய் வெளிவரும். இப்போது பாலகாண்ட அயோத்யாகாண்டங்
 களை மட்டும் தனிப்புத்தகமாக பரிசுண்டு ரெய்வித்தக் கொள்ளலாம். 93-நெ. ஸஞ்சிகையி
 லிருந்து இது ஸம்பந்தமான பார்களைப் பிரித்தெடுத்ததுக்கொள்க.

தனிப்புத்தகமாக ஆக்கப்பட விது நமது க்ரந்தமாலா நிலயத்தில் 2 ரூ. விலைக்குக்
 கிடைக்கும். தபாற்செலவு 35 ந. பை.

ஒரு விலகலுணமான கடிதம்.

கும்பகோணம் ஸ்ரீ. பூவரா ஹாசாருடைய கடிதம் 20-6-61ல் அவரால் எழுதப்பட்டு
 22-6-61ல் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அதிலுள்ள விஷயமென்னவென்றால், “.....
 அடியேனபிரயம் வெளியிட்டதை தேவரீர் 61 மேயீர் அம்ருதலஹரீ பத்ரிகையில் பிரசுரித்
 திருக்கிறது. அதைப்பார்த்த, திருக்குடந்தையில் அடியேனுக்கு பால்யம் முதல் ஸஹாத்
 யாயிகளாகவும் நண்பர்களாகவுமுள்ள ப்ராமானிகர்கள் பலர் அடியேன் குடிசைக்கு எழுந்
 தருளி அடியேன் ஸம்பூர்ணமாக விபர்திபந்நவிஷயங்களுெல்லாவற்றையும் தொடக்
 கம் முதல் பராமர்சிங்காமல் ஒரு ஸஞ்சிகையை மாத்திரம் பார்த்துவிட்டு ஒரு பக்ஷத்துக்கு
 ஸாதகமாய் எழுதியது ஸரியல்லவென்றும் முழுதும் பராமர்சித்த எழுதியிருக்கவேணுமென்
 றும், ஸ்வாமிஸம்பிரதாயத்துக்கு வைதேசிகனான அடியேன் எழுதுவது உசிதமல்லவென்றும்
 எனக்கு பால்யம் முதல் பரம ஆப்தர்களும் ஸுஹ்ருத்துக்களுமான அந்த மஹான்கள்
 கோபத்துடன் சொல்ல”

[இதற்குமேல் அவர் எழுதக்கூடியது தெரிந்ததேயாதலால் முடிவில்
 என்ன எழுதுகிறார்? பாரப்போமென்று முடிவைப்பார்த்ததில்]

கூடிக்கொண்டும். திருக்குடந்தையில் அடியேனுக்கு நண்பர்களாகவுள்ளவர்கள் அனைவரும் எனக்கு விரோதிகளாகிவிட்டனர்; என்னுடைய கடிதத்தைப் பிரசுரித்ததிலிருந்து அநாவச்யமாகப் பலருடைய நட்பை இழக்க நேரிட்டது. இது மிகவும் சோசநீயமாகவுள்ளது. பரங்களை வெளியிட விரும்பவில்லை. தேவரீர் மிகவும் கூமித்தருள ப்ரார்த்திக்கிறேன். என்னுடைய ஸம்பதே ஸ்வஸ்தி. நித்யஸ்ரீ:” என்று முடித்திருக்கிறார். திருக்குடந்தை வாஸிளான ஐயங்கார்கள் இவரை மிகவும் சிரமப்படுத்தியதாக இக்கடிதத்தினால் ஸ்பஷ்டமாகிறது. அதனால் ந்ருஸிம்ஹப்ரியாவுக்கு ஏதோ கடிதமெழுதியதாகவும் தெரிவிக்கிறார்.

• அன்பர்களே! இந்த பூவராஹாசார் ஒருவருடைய கோபதாபங்களுக்கும் நிர்ப்பந்தத்திற்கும் ஆள்படாமல் ஈசுவான் கொடுத்த ருஜுவான புத்தியோடு 27-4-61ல் என்ன முதியிருக்கிறாரென்பதை கவனிக்கவேண்டியதுதான் முக்கியம். அதை அம்ருதலஹரீ பாசுகர்கள் பார்த்திருக்கிறார்களேயொழிய ஸ்ரீராமாநுஜன் வாசுகர்கள் பார்த்திருக்கப் பரஸுத்தியில்லை. அக்கடிதத்தில் முக்யமான பாகத்தை மட்டும் ஈண்டு அநுவரிக்கிறேன்;

“ஸ்ரீஸ்வாமி பரமக்ருபையுடன் அனுப்பிய ஸ்ரீராமாநுஜன் 147 & 148 ஸஞ்சிகை சர்ந்தது. இந்த ஸஞ்சிகையில் கண்டுள்ள விஷயங்களை ஸவிமர்சம் முழுதும் வாசித்துப் பார்த்ததில் பல ஸாஸ்திரார்த்தங்களையும் பண்டிதர்களும் ஸேவித்துப் ப்ரமிக்கும் வகையில் கார்வையாகவும் ஆர்ஜிவத்துடனும் ந்யாயாநுஸந்தான பூர்வகமாயும் யுக்தாயுக்த பராமர்சம் செய்து தத்வத்தை உபபாதனம் பண்ணியிருக்கும்படி வாசாமகோசரம். விஸதவாக் காமணிகளான மணவாளமாமுனிகளின் அவதார புருஷராகவே தேவரீரைப் பல ஆஸ்திகர்கள் கருதுவதில் அதிஸபோக்தி யொன்றுமில்லை. உபயபாஷாப்ராவீண்யமும் அஸுலியாநாஹித்யமும் உள்ள எந்த மதத்தது வித்வான்களும் ஸ்வாமி பல கர்ந்தங்களில் அருளிச்செய்த ஸ்வய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கண்டு மனம் பூரித்து ஆனந்தமடைவர் என்பதற்குப் பல ஸந்தர்ப்பங்களில் பண்டிதர்கள் அபிநந்தனம் செய்து வாழ்த்தியிருப்பதே ஸாக்ஷியாகும். ஸ்ரீ உப. வே. ஸ்ஷீபுரம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ உப. வே. கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ உப. வே. அபிநவ பட்டபாண R., V. K. ஸ்வாமி (ராயம்பேட்டை, கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி) முதலிய நிஷ்பாஷபாதான மஹான்கள் ஸ்வாமியின் ஆர்ஜிவத்தைப் பாராட்டி யிருப்பது அவர்களுடன் பழகியவனும் 61 பிராயத்தை தாண்டியவனுமாகிய அடியேனுக்கு அநுபவ பூர்வமாகவும் தெரியும் ஸ்ரீராமாநுஜன் ஸப்ததித்தனம், ஸ்ரீபாஷ்யஸாந்தி ... ஸலக்ஷேப வைபவ விமர்சனத்தில் (10-11 பக்கம்) முதலானவற்றை ஸேவித்தபோது அடியேனுக்கு ஸிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. இப்போது நினைத்தாலும் ஸிரிப்பு வருகின்றது. தத்திகந்தி புஷ்பபாஹார ஸப்ததி, பூதிகந்தி புஷ்ப ப்ரானுஸம், லோகாபிராம நல்வார்த்தைத் தரஸ் முதலிய எல்லா வியாஸங்களுமே ஆர்ஜிவத்தோடு பராமர்சம் செய்யப்பட்டுப் ப்ராமாணிகமான மார்க்கத்தில் உபபாதனம் செய்யப் பட்டிருப்பதால் அநஸூயுக்களான பண்டிதர்களுக்கு போக்யங்களேயாகும். கிம் பஹுநா? ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பலகாலும் ஸேவித்தவர்கள் எம்மத்தினராயினும் அவர்கள் ஸ்ரீராமாநுஜ தரிசனத்தினுடையவும் ததிதாஸவதிக மதங்கலினுடையவும் ஸாரத்தையும் வைலக்ஷண்யங்களையும் நன்றாக அறிந்து கொள்வார்களென்பது ஸகல வித்வான்களும் ஸமீதிபாகசு சொல்லும் விஷயம். ஸ்வாமி விஷயத்தில் ப்ரதிபக்ஷிகளான பலர் தாங்கள் எழுதும் வியாஸங்களில் அவத்ய மயமாய் விஷய விசாரில்லாமல் தூஷணமாத்ரமே யுள்ள பல ஈவடிகளை வெளியிட்டாலும் ஸ்வாமி பொறுமை யிழக்காமல் கிரவத்யமாயும் ஸாஸ்தீய விஷய விசாரவ்யமாயும் ஸயுக்திகமாயும் ஆக்ஷேபங்

களை யெல்லாம் களைந்து கம்பிரமான ஹாஸ்ய ரஸாநுபவமும் சேரப் பராமர்ஸம் செய்து விஷயங்களை உபபாதநம் செய்து வருவது மிகவும் ச்லாகநீயம்.”

இது பூவராஹாசார் அக்ருத்ரிமமாக எழுதின கடிதம். இவர் உள்ளூர் வாஸிகளான ஐயங்கார்களால் புத்திபேதம் செய்யப்பெற்றாலும் எந்த விஷயத்தை இவர் இல்லைசெய்ய முடியுமென்பதை தடஸ்தர்கள் சிறிது கவனிக்கவேண்டும். ஸ்ரீராமநாதஜன் 147 & 148 ஸஞ்சிகையை விமர்சிக்கும்படி இவரை நாம் கேட்டுக்கொண்டோமேயொழிய வேறில்லை. மற்ற ஸஞ்சிகைகளுக்கும் இதற்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமும் கிடையாது. கோரினபடி ஆராய்ந்தால் தார். ஆபாதத: பார்த்தேனென்று சொல்லிவிடமுடியாதபடி “ஸவிமர்சம் முழுதும் வாசித்துப் பார்த்ததாக” எழுதிவிட்டார். அதற்குமேலே அதிலுள்ளதெல்லாம் சாஸ்தார்த்தமென்றும், அது பண்டிதர்களும் ஸேவித்து உகக்கும்படியாகவும், ஆர்ஜவத்துடனும் ந்யாயாநுஸந்தான பூர்வகமாயும் யுக்தாயுக்தவிமர்ஸம் செய்து தக்வாவவாடிநத்துடன் எழுதப்பட்டதென்றும் இதனழகு வாசாமகோசரமென்றும் எழுதியுள்ளார். இதை மாற்றவேணுமானால் “வாசாம் அகோசரமன்று; வாசாம் கோசரந்தான்” என்று மாற்றலாம். அப்படியே மாற்றட்டும். “உபயபாஷாபூரணியமும் அஸூயாராஹித்யமும் உள்ள எந்த மதத்து விதவான்களும் தேவரீர் பல கார்த்தங்களில் அருளிச்செய்த திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கண்டு மனம் பூரித்து ஆனந்தமடைவர்” என்றதை மாற்றவேணுமானால் “ஒருபாஷையிலும் ப்ரவேசமற்றவர்களும் அஸூயா பரிபூரிதர்களுமான சிலர் மனம்கொதித்து வருந்திக்கிடப்பார்கள்” என்று மாற்றலாம். அப்படியே மாற்றட்டும். ஆசேஷலேஸமுயில்லை.

“லக்ஷ்மீபூரம் ஸ்வாமியும் கபிஸ்தலம் ஸ்வாமியும், ராயம்பேட்டை ஸ்வாமியும் முல்லான நிஷ்பக்ஷபாதரான மஹான்கள் தேவரீருடைய ஆர்ஜவத்தைப் பாராட்டியிருப்பது அவர்களுடன் பழகியவனும் 61 பிராயத்தை தாண்டியவனுமான அடியேனுக்கு அனுபவ பூர்வகமாகவும் தெரியும்” என்றெழுதியிருப்பதை எவ்விதமாக மாற்ற நீனைக்கிருரென்பது தெரியவில்லை. தனக்கு 21 பிராயமேயாயிற்றென்றும், அந்த மஹான்கள் மூவரையும் தான் கண்டதே யில்லையென்றும், அவர்களோடு அநுபவமிருந்ததாக எழுதியது பொய் என்றும் மாற்றலாம், மாற்றட்டும்.

முக்கியமாக இந்த பூவராஹாசார் எழுதியிருப்பது “தேவரீருக்கு பிரதிபக்ஷி ளான பலர் தாங்கள் எழுதும் வியாஸங்களில் அவத்யமயமாய் விஷயவிசாரமில்லாமல் துஷணமாத்ரமேயுள்ள பல சுவடிகளை வெளியிட்டாலும் தேவரீர் பொறுமையிழக்காமல் நிரவத்யமாயும் ஸாஸ்தரீய விஷயவிசாரவநமாயும் ஸூக்திகமாயும் ஆசேஷங்களையெல்லாம் களைந்து கம்பிரமான ஹாஸ்யரஸாநுபவமும் சேரப் பராமர்ஸம் செய்து விஷயங்களை உபபாதநம் செய்துவருவது மிகவும் ச்லாகநீயம்” என்பதேயாம். இந்த வாக்யங்களை எப்படி மாற்றலாமென்பதைப் பற்றி, தன்னிடம் வந்து அழுத அந்த ஐயங்கார்களோடேயே கலந்து ஒரு முடிவுசெய்வது நன்று. நாம் இளமையில் குவலயானந்தம் வாசித்தபோது “ஷடக்ஷரஸூதாணம் வகதேள யுதிதா ஸவீயியா: வதி ஸூயா ஸவி தத: ப்ரஸூயாவூத்யவரீரயக் ||” என்றதை வாசித்திருக்கிறோம். சிறந்த வித்வானான இவரும் கட்டாயம் வாசித்தேயிருப்பார் அதை. அந்தவழியில் ஏதாவது ஆலோசித்துப் பார்க்கலாயிவர். இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகமென்று கூறின கூனிக்கு முதலில் ரத்னஹாரப் பரிசளித்த கைகேயி தானே ளிரைவில் மாறுபட்டது முதலான பல கதைகளைக் கண்டோமுக்கு எதிலு விப்படியில்லை, விக்குதியுமில்லை.

ஸ்ரீ:

கம்பராமாயணத்திலுள்ள
மிக வினிய பாடல்களின் தொகுதியான

கம்பரின் பக் கவித்திரட்டு.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுத்தது.

பாலகாண்டமும் அயோத்யாகாண்டமுமாகிய முதற்பகுதி.

ஸ்ரீராமா நுஜன் வெளியீடு

கிடைக்குமிடம் :

P. B. Annangaracharya
L. Kancheepuram.

விலை 2 ரூ.

1961.

ஸ்.

ஸமீப்காலத்துப் பதிப்புகளின் ஜாபிதா 10-6-61

1. உள்ளுறை பொருள் விளக்கு.—மேகம் ஹம்ஸம், கிளி, குயில், மயில் முதலான இருபதுக்கு ஸ்வாபதேசார்த்தங்கள் ரூ. 1
2. மதுரோபந்யாஸமாலை — (இதிலுள்ள உபந்யாஸங்கள் பதினான்கு) 1. பெருஞ் செல்வம் நெருப்பாக. 2. பண்டிதர்களும் பரம பக்தர்களும். 3. ஆசாரியர்கள் மேகத்தை மொத்தவர்கள். 4. தேசிக ஸூக்தியில் (கரந்தரஹவிசக்ஷண:) ஓர் ஐதிரியம். 5. ஸ்ரீராமாயணமும் நம் ஆசாரியர்களும். 6. விசிஷ்டாத்வைத நுட்பம். 7. ஐந்து சிஷ்யர்களின் இதிகாசம். 8. காதல் வேட்கை அன்பு அவா. 9. பகவத் விஷயாதிகாரிகள். 10. சமத் காரமானவொரு ஸ்ரீஸூக்தி. 11. ஸர்வ ரக்ஷகரக்ஷணம், விடை ரூ. 1
3. { ஸ்ரீதேசிக ஸஹஸ்ரநாம விமர்சனம்.
4. { விமர்சபரீக்ஷாவிமர்சனம் (அல்லது) ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸமீக்ஷா ரூ. 1
5. அப்புதிதாபந்யாஸமாலை-(இதில் 14 உபந்யாஸங்கள்) ரூ. 1
6. { அர்ச்சாவதார வைபவம், ஸ்ரீ மஹா
7. { விஷ்ணு ஸாம்ராஜ்யம் ரூ. 1
8. { த்ரமிடாத்ரேயதர்சனவிமர்சம்.
9. { சாங்கரசிரோ பூஷாவிபூஷணம் ரூ. 1
10. தயிரரவப்பாடத்திருத்த மறுப்பு முதலியன அனா 8
11. கூரத்தாமலா னும் சோழராஜனும், அனா 8
12. உபதேசவிம்சதியும் உபந்யாஸ விம்சதியும் அனா 12
13. கலியனும் கண்ணனும், ஸ்வாபதேசபர மார்த்தம், ஸ்வாபதேச ஆவச்யகதை. கோதைதமிழ்ச்சுவையமுதம். ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம் — ஆக பஞ்சாமிர்தமான 5 வியாஸங்கள் ரூ. 14. சிங்கப் பெருமாள் திருவாக்கு வெற்றி— த்ரௌபதிப் பரத்தி முதலான ஆறு விஷயங்களின் மிக விரிவான விளக்கம் ரூ. 15. ஷை அநுபந்தங்கள்—(6-வது பாகம்) ரூ. 16. ஸ்ரீவேங்கடார்யசதகம்—116 சுலோகங் கள் உரையுடன் ரூ. 17. நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி— விளக்கவுரை ரூ. 18. பிரபந்தலாரதத்வலாரம்—(அபூர்வமான பல ஆராய்ச்சிகள்) ரூ. 19. சாடூச்சுலோகசதகம்—உரையுடன் (உபந்யாஸக லௌபாத்தியம்) ரூ. 20. ஸ்ரீ ஜயந்திய நுபவம் — கண்ணனுடைய அப்புத குணசேஷிதானுபவம் ரூ. 21. அபூர்வ ராமாயணம் — இராமனுடைய பதினாறு குணம் ரூ. 1 22. மணவாளமாமுனியினின் வாத்தஸல்ய நிரு பணம் அனா 23. பட்டர்ஆழ்வான் ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தி பரிஷ்காரம் அனா 24. நித்யானுஷ்டானபத்ததி அனா 25. ஸ்ரீரங்கஸ்ரீர் நித்ய ஸ்ரீ: ,, 26. உபந்யாஸத்தரயம் ,, 27. பிரபந்தலாரதத்வப் ப்ரதிஷ்டா ,, 28. பாரிஜாதாபஹரணம் ,, 29. பிரபந்தலாராஸ்வாதிரீப் ப்ரஹரணம் ,, 30. விப்ரலம்பவித்வம்ஸ்ரீநம் ,, 31. நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம் (இரண்டாம் பதிப்பு) ரூ. 32. மடத்து விவாத நூல் தொகுதி ரூ.

கிடைக்குமிடம் :—P. B. ANNANGARACHARYA

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், சின்ன காஞ்சீபுரம்.

7. கம்பரீன்பக்கவித்திரட்டு-வனம்புகு படலம்

குக் ப் பெருமாளின் உதவியினால் கங்கையாற்றைக் கடந்தேறிய இராமபிரான் பாட்டியாரோடும் இளையவனோடும் வனத்திற்புகுந்த சேய்தியைக் கூறும் பகுதி. பரத்வாஜ னிவரைச் சந்தித்தலும் இப்படலத்திற் கூறப்படுகின்றது.

(இனிய காட்டுவழியில் இராமன்முதலியோர் செல்லுதல்.)

219.

வெயிலின நிலவேபோல் விரிகதிரிடை வீசப்
பயின்மர நிழலினப் பனிபுரை துளிவானப்
புயல்தர விளமென்கால் பூவள வியதெய்த
மயிலின நடமாடும் வழியினியன போனார்.

யில் விரிகதிரி இளவே போல் இடை வீச	ஸூரியன் தனது பரவிய கிரணங்களை இள நிலா வைப் போன்று [வெப் பயின்றி] இடையிடையே வீசிக்கொண்டிருக்கவும்	வானம் புயல் பனி புரை துளி தர	வானத்திலே தோன்றிய மேகம் பனித்துளியைப் போன்ற சிறு திவலைகளை வீசவும்
மரம் நிழல் ஈன	(ஆங்கு) நெருங்கியுள்ள மரங்கள் நிழலைத் தரவும்	இளமென் கால் பூ வளவியது எய்த	மெல்லிதாக வீசுகின்ற இளந் தென்றலானது வளப்பழுள்ள பூவின் மணத்தைக் கொய்து கொண்டு வீசவும்
		மயில் இனம் நடம் ஆடும்	மயிற் கூட்டங்கள் கூத்தாடப் பெற்ற
		இனியன வழி போனார்	இனிமையான காட்டு வழிகளிலே சென்றார்கள்.

(இராமபிரான் பிராட்டிக்கு வனத்தின் வளங்களைக் காட்டுதல்.)

220.

அருந்தியனையாளே அமுதினு மினியாளே
செருந்தியின் மலர்தாங்குஞ் செறியிதழி ன்சோகம்
பொருந்தின களிவண்டிற் பொலிவன பொன்னுதும்
இருந்தையி னெழுதியொத் தெழுவதொ ரியல்காணாய்.

ருந்ததி அனையாளே	அருந்ததியை யொத்த ஸ்தையே!	பொருந்தின களி வண்டு பொலிவன	தம்மிடத்துப் பொருந்திய களி வண்டுகளோடு விளங்குவன
முதினும் இனி யாளே	அமிருதத்தைக் காட்டி லும் இனிப்பானவளே!	பொன் ஊதும் இருந் தையின் எழுதி ஒத்து எழுவது ஓர் இயல் காணாய்	பொன்னை மூடிவைத்து ஊதுகின்ற கரியிலே மேலெழுந்து எரிகின்ற நெருப்பைப் போன்று எழுந்து தோன்றுமியல் பைக் காணாய்.
ருந்தியின் மலர் தாங்கும்	சுரபுனைப் பூக்களைத் தாங்குகின்ற நெருங்கிய இதழை		
யி இதழின் அசோ கம்	புடைய அசோக மலர்கள்		

அசோக மலரின் இடையிலே செருந்தி மலர் தங்கியிருக்க, வண்டுகள் அவற்றின்மீது மாய்க்குங் காட்சி—நெருப்பிலே பொன்னை வைத்துக் கரியால்மூடி ஊதுகுழல் கொண்டு துகையில் அக்கரியின் இடைவழியாக அக்னிஜ்வாலை வெளிவருவது போலுமென்று தப்பேரகூலங்கார வகையில் வருணனை.

(இதுவுமது.)

221.

வான்புரை விழியாயுன் மலர்புரை யடிமானத்
தான்புரை தளிர்வைகுந் தகைஞ்மி நிலைகாணாய்
கோன்புரை யிருள்வாசக் குழல்புரை மழைகாணாய்
தோன்புரை யிளவேயின் தொகுதிக ளிவைகாணாய்.

கம். 17

வான் புரை விழியாய்	வாட்படையை யொத்த கண்களை யுடைய சீதையே,	கோள் புரை இருள்	(பண்டங்களைத் தெ வொட்டாமற்) தெ
மலர் புரை உன் அடி மான	தாமரை மலர்போன்ற உளதுபாதங்கையொப்ப தாளோடு கூடிய சிறந்த	வாசம் குழல் புரை மழை காணாய்	நூந்தன்மையையு மிக்க இருளைக் கொ வாசனையுள்ள கூந்
தான் புரை தளிர் வைகும் தகை	தளிர்களிலே தங்குகின்ற தன்மையை யுடைய	தோள் புரை இள வேயின் தொகுதிகள்	யொத்த மேகங்க பாராய்;
சுமியறு இவை காணாய்	இந்த தேவிக்களைக் காண் பாயாக;	இவை காணாய்	தோளையொத்த இவ் மூங்கில் தொகுதிக பாராய்.

(பரத்வாஜ மஹர்ஷியின் வருணனை.)

222. குடையின னிமிர்கோலன் குண்டுகையினன் மூரிச்
சுடையின னுரிமானின் சருமனன் மரநாரின்
உடையினன் மயிர்நாலு முருவினன் நெறிபேனும்
நடையினன் மறைநாலு நடையினில் தருநாவான்.

223. செந்தழல் புரிசெவ்வன் திசைமுக முனிசெவ்வே
தந்தன வுயிரெல்லாந் தன்னுயி ரெனநல்கும்
அந்தண னுலகேழும் அமையெனி னமரசேன்
உந்தியி னுதவாமே யுதவிடு தொழில்வல்லான்.

குடையினன்	குடையை வைத்துக் கொண்டிருப்பவனும்	மறை நாலும் நடம் நவில்தரு நாவான்	நான்குவேதங்களும் தனஞ்செய்கின்ற நா யுடையவனும்;
நிமிர்கோலன்	ஒங்கியதண்டத்தை ஏந்தி நிற்பவனும்	செம் தழல் புரி செவ்வன்	செந்தழலோம்பும் னும் [நித்யாக்கி தோத்தரி.]
குண்டுகையினன்	கமண்டலுவைக் கொண் டிருப்பவனும்	திசைமுகமுனிசெவ்வே தந்தன உயிர் எல்லாம்	பிரமதேவன் படை பிரானிகளை யெல்
மூரி சுடையினன்	நெருங்கிய ஐடாமண் டலத்தையுடையவனும்	தன் உயிர் என நல்கும் அந்தணன்	தன்னுயிரைப் போ கருதிப் பாதுகாக்கி காருணிகனும்
உரிமானின் சருமன்	தோலைப் போர்த்திருப்ப வனும்	உலகு ஏழும் அமை எனின் அமரசேன்	ஏழலகங்களையும் ப யென்றாலும் திரு
நல் மரம் நாரின் உடையினன்	அழகிய நார்மடியை யுடுத்துள்ளவனும்	உந்தியின் உதவாமே உதவிடு தொழில் வல்லான்	தன் நாபிகமலத்தினி அண்டங்களை யுண்ட காதிருக்கையிலும் த ஸ்ருஷ்டி செய்ய வ ஆற்றலுடைய மாகிய;
மயிர் நாலும் உருவினன்	மயிர் தொங்குகின்ற திரு மேனியையுடையவனும்		
நெறி பேனும் நடையினன்	ஸன்மார்க்கத்தைத் தழுவி நடப்பவனும்		

[“பரத்துவனெ னுநாமப்பரமுனி-எதிர்கொளவந்தான்.” என முன்கவியோடு முடியும்]

8. சித்திரகூடப் படலம்

ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண ஸீதைகள் வனத்திற்குச் சென்று கொண்டிருக்கையில் சித்திரசு
கிரியைக் கண்ட இராமபிரான் அம்மலையின் பல்வகை வளங்களையும் சீதாபிராட்டிக்கு
காட்டிக்கொண்டே அம்மலைச் சாரலிற் போக, அங்கிருந்த முனிவர் எதிர்கொண்டு அ
களைத் தமது ஆச்சிரமத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் உபசரிக்க, பிறகு லக்ஷ்மண
பாங்கானதோரிடத்தில் பர்ணசாலையமைக்க, அச்சாலையைக்கண்டு உகப்பு உண்டாயிரு
செய்தேயும் ‘தம்பிக்குச் சிரமம் கொடுக்கும்படியாயிற்றே’ என்று இராமன் வரு
இனையோன் இராமன் வருந்தியது கண்டு நொந்து கூற, இராமன் அவனைச் சமாதானப்படு
அந்தப் பர்ணசாலையிற் குடி புகுந்து அந்த மலையில் தானே உறைந்தமை கூறும் படலமீது

(மலைத்தாழ்வரையில் மலைப் பாம்புகள் படிந்திருப்பதை இராமன் பிராட்டிக்குக் காட்டுதல்.)

224.

இடிகொள் வேழத்தை யெயிற்றொடு மெடுத்துடன் விழுங்கும்
கடிய மாசுணம் கற்றறிந்தவரென வடங்கிச்
சடைகொள் சென்னியர் தாழ்வின்தாம் மிதித்தேறப்
படிக்களாமெனத் தாழ்வரை கிடப்பன பாராய்.

கொள்வேழத்தை	பிளிறும் யானையைப்	சடை கொள்	ஐடா மண்டலதாரி
எடுத்து	பிடித்துக்கொண்டு	சென்னியர் தாம்	களான தாபஸர்கள்
எயிற்றொடும்	அவற்றின் தந்தங்	தாழ்வு இலர் மிதித்து	தாமதமின்றி வேகமாக
ன் விழுங்கும்	களோடும்	ஏற	மிதித்தேற
ய மாசுணம்	ஒரு சேர விழுங்கவல்ல	படிகள் ஆம் என	படிகள் போல
று அறிந்தவர்	கொடிய மலைப் பாம்பு	தாழ்வரை	மலையடிவாரங்களிலே
என அடங்கி	களானவை	கிடப்பன பாராய்	கிடப்பவற்றைக் காண்
	கற்றறிந்த பெரியோர்		பாயாக.
	போல அடக்கத்தைமேற்		
	கொண்டு		

யானையைத் தந்தங்களோடும் விழுங்குங் கொடுமையையுடைய மலைப்பாம்புக்கு முனிவரை விழுங்குவது ஒரு பெரிய பணியன்றெனினும், அவை தல மகிமையினால் கொடுமை தீர்ந்து, அம் முனிவர்கள் அடியிட்டு ஏறுதற்குப் படிபோல உதவுகின்றமை உட்பட்டதாயிற்று. இவற்றின் அடக்கத்திற்குக் “கற்றறிந்தவரென வடங்கி” என்றது உவமை கூறியது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. “கற்றவரென வடங்கி” என்றது கற்றறிந்தவரென வடங்கி என்றது ஆழ்ந்துரைத்ததாம். கல்விக்குப்பயன்வியமே பன்றறிந்தவ ரென்கை.

.... *

(ராம லக்ஷ்மண ஸீதைகள் மலைப் பொழுதில் குலதெய்வத்தைத் தியானித்தல்.)

225.

மொய்யுறு நறுமலர் முகிழ்த்த வாஞ்சில
மையறு நறுமலர் மலர்ந்த வாஞ்சில
ஐயனே டிளவலுக் கமிழ்தனாளுக்கும்
கைகளும் கண்களும் கமலம் போன்றவே.

மொய்யுறு நறு மலர்	இதழ்கள் நெருங்கி	ஐயனேடு	இராமபிரானுக்கும்
மையறு நறு மலர்	நறுமணம் மிக்க சுவை	இளவலுக்கு	இனையபெருமானுக்கும்
சில முகிழ்த்த ஆம்	யான மலர்களிற் சில	அமிழ்து	அமுதம் போன்றவளான
யு அறு நறு மலர்	மூடிக்கொண்டன;	அனாளுக்கும்	சீதாபிராட்டிக்கும்
சில மலர்ந்த ஆம்	குற்றமற்ற நறுமலர்	கைகளும் கண்களும்	கைகளும் கண்களும்
	களிற் சில மலர்ந்தன;	கமலம் போன்றன	தாமரை மலரையொத்துக்
	(அப்போது)		குவிந்து கிடந்தன.

மலைப் பொழுதிற் சில மலர்கள் குவிவனவும் சில மலர்கள் அலர்வனவுமாக, ராமபிராட்டி ராம லக்ஷ்மண ஸீதைகள் கைகளைக் குவித்துக் கண்களை மூடிய வண்ணம் டித்து குலதெய்வத்தைச் சிந்தனை செய்தனரென்றவாறு. மலைப் பொழுதில் தாமரை டிக்கொள்ளும் மலராதலால் அதனை இங்கு உவமையாக எடுத்தது மிகப் பொருத்தம்.

(இனையோனமைத்த பர்ணசாலையில் இராமன் உவந்திருத்தல்.)

226.

மாய நீங்கிய சிந்தனை மாமறை
தூய பாற் கடல் வைகுந்தஞ் சொல்லலாம்
ஆயசாலை யரும்பெற லன்பினன்
தேய நெஞ்சினன் விரும்பி நிரம்பினான்.

மாயம் நீங்கியசிந்தனை	அவியையின்றித் தத்துவ ஞானத்தைக் கொண்ட ஞானிகளின் மனமும்	ஆய சாலை	இனையபெருமாள் அந்தப் பர்ணசாலை
மா மறை	பெருமை பெற்றவேதமும்	அரும் பெறல்	அருமையான அ
தூய பால் கடல்	பரிசுத்தமான திருப்பாற்	அன்பினன்	னாற் பெறுதற்கு உ
வைகுந்தம் சொல்லல்	கடலும்	நேயம் நெஞ்சின்	நேசம் மிக்க திரு
ஆம்	நூலைகுண்டமும் என்று	விரும்பி நிரம்பினான்	ளத்தால்மகிழ்ந்துதிரு
	சொல்லுதற்குரிய		யடைந்திருந்தான்

(இனையோன் பர்ணசாலை சமைக்கும்படி நேர்ந்தது குறித்து இராமன் வருந்துதல்.)

227.

அடருஞ் செல்வ மளித்தவ னானையால்

படரு நல்ஹம் பாவித் திரவியின்

சுடரு மெய்ப்புகழ் சூடினெ னென்பதென் ?

இடருளக் கிழைத்தேன் நெடுநா னென்றான்.

அடரும் செல்வம்	நெருங்கிய ராஜ்யஸம்	இரவியின் சுடரும்	சூரியன்போல் வீண்
அளித்தவன்	பத்தை எனக்குக்	மெய் புகழ்குடினென்	கின்ற உண்மை
ஆனையால்	கொடுக்கவிருந்த தசரத	என்பது என்	புகழை நாள் பூண்
	னது கட்டினையினால்		என்று சொல்லு
	காட்டிற்குச் செல்வ	நெடு நாள் உனக்கு	ஒரு பொருளோ?
படரும் நல் அறம்	தாகிய சிறந்த தருமத்	இடர் இழைத்தேன்	(வகிப்போ!) பல
பாவித்து	தைச் செய்வதாக மேற்	என்றான்	உனக்குக் கஷ்டத்
	கொண்டு		யுண்டாக்கினேனே!
			என்று வருந்
			கூறினன்.

நான் காட்டிற்குச் சென்று பித்ருவாக்ய பரிபாலனமாகிய தருமத்தை நடத்து பெரிய ஸுக்ருத மென்பது கிடக்கட்டும்; இந்த வனவாஸம் உனக்கு நீண்ட கஷ்டம் தருவதாக முடிந்ததே யென்று மனம் நொந்து கூறியவாறு.

சித்திரகூடப் படலம் முற்றிற்று.

9. பள்ளியடைப் படலம் :—தசரத சக்ரவர்த்திக்குச் சரமஸம்ஸ்காரம் நிகழ்த் செய்தியைத் தெரிவிக்கும் படலமென்பது கருத்து. இராமன் சித்திரகூடம் சேர்ந்த கின்றான். அயோத்திச் செய்தி யாதெனின்; வசிட்ட முனிவனாலனுப்பப்பட்ட தூதர் கேசய நாட்டை யடைந்து ஓலையைக் கொடுத்துப் பரத சத்துருக்களர்களை ஏழா நா கோசலநாடு கொண்டு சேர்த்தனர். நாட்டின் விபரீதமான நிலைமையைக் கண்டத னுற்றுந் தோன்றாமல் திடுக்கிட்டுப் பரதன் அரண்மனைபுக்கு எல்லாச் செய்திகளை நொடிப்பொழுதில் தெரிந்துகொண்டு பலவாறு கதறியழுது தானே தேறி 'எனக்கு வித பந்துவும் இராமனேயாதலால் அவன்கழலை வணங்கினாலன்றி என் துயரம் தீர என்று நெடுநேரம் புலம்பி, தனக்கு ராஜ்யம் வேணுமென்று தன் தாய் செய்த தீர காக அவனைப் பலபடி பழித்தத் தன்னையும் வெறுத்துக்கொண்டு இன்னது தென்று தோன்றாமல் சிந்தைக் கடலிலாழ்ந்திருக்க, அப்போது வசிட்ட முனிவன் பரதனை நோக்கி 'இறந்தவர்க்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளைச் செய்யவேண் என்ன, கோசலை அனுமதி தர, பிறகு பரதன் வசிட்ட முனிவனை வணங்கி அவனோ போய்த் தந்தையினுடலைக் கண்டு புலம்ப, பின்னை வைதிகர்கள் மன்னவனுடலை விம தேற்றி யானையின் மீது வைத்துச் சங்கு பேரி முதலியன ஒலிக்கச் சரயுவுக்குக்கொ போய்ச் சேர்த்து 'வீரனே! ஈமக் கடனைச் செய்வாயாக' என்ன; அப்போது கடன் செய்யுமாறு வந்த பரதனை வசிட்ட முனிவன் 'அன்னை தீமையால் உ மன்னவன் துறந்தான்; நீ கருமஞ் செய்ய உரியவல்லீ' என்று தடுக்க, பரதன் நிலைமைக்கு மிகவும் வருந்தி நிற்க, பின்பு முனிவன் சத்துருக்களைக் கொண்டு

ஸ்ரீராமாநுஜன்—கம்பரின் பக்களித்திரட்டு

கடனைச் செய்வித்தான். அப்பால் பரதன் மனைக்குத் திரும்பிப் பத்து நாளும் ஆசைசு மிருந்து எல்லாக் கிரியைகளும் முடிந்த பிறகு, நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்கலாகாதென்று துணிந்த மந்திரக் கிழவரும் அந்நாட்டினரும் வசிட்ட முனிவனும் பரதனைக் கூடினார்களென்பது இங்குக் கதை.

(நடந்த செய்தியைக் கைகேயி பரதனுக்குக் கூறுதல்.)

228. வாக்கினால் வரந்தரக் கொண்டு மைந்தனைப்
போக்கினேன் வனத்திடைப் போக்கிப் பாருனக்கு
ஆக்கினே னவனது பொறுக்கலாமையால்
நீக்கினான் தன்னுயிர் நேமி வேந்தென்றான்.

வாக்கினால் வரம் தர கொண்டு மைந்தனை வனத்திடை போக்கினேன் போக்கி	—(மன்னவன்)தன் வாயினால் நான் கேட்ட இரண்டு வரங்களைக் கொடுக்க அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு (அதனால்) இராமனை வனத்திற்குப் போகும்படி செய்தேன்; —அப்படியனுப்பிவிட்டு	பார் உனக்கு ஆக்கினேன் நேமி வேந்து அவன்—தசரத மன்னவன் அது பொறுக்கலா மையால் தன் உயிர் நீக்கினான் என்றான்	} ராஜ்யத்தை உன்னுடைய தாக ஆக்கினேன்; } இராமனுடைய வன } வாஸத் துயரத்தைத் } தாங்கமாட்டாமல் } இறக்கப்பெற்றான்; } —என்றான் கைகேயி.
---	--	---	--

(பரதனது சினத்தின் செய்கை.)

229. துடித்தன கபோலங்கள் சுற்றுந் தீக்கடீர்
பொடித்தன மயிர்த்தொளை புகையும் போர்த்தது
மடித்தது வாய் நெடு மழைக்கை மண்பக
அடித்தன வொன்றொடொன்று அசனியஞ்சுவே.

கபோலங்கள் துடித்தன மயிர்தொளை சுற்றும் தி சுடர் பொடித்தன புகையும் போர்த்தது வாய் மடித்தது	} கன்னங்கள் துடித்துக் } கொண்டிருந்தன; } மயிர்க் குழிகள் நாற் } புறமும் அனற் கொழுந்து } களை அரும்பின; } புகையும் நாற்புறமும் } பரவியது; } உதடுமடித்துக் கொண் } டது;	மழை நெடு அசனி அஞ்ச மண் பக ஒன்றொடு ஒன்று அடித்தன	} மேகம் போன்ற உதார } கை } மான் நீண்ட கைகள் } இடியும் அஞ்சும்படி } (பேரொலி பிறக்க) } பூமி பிளக்கும்படி } ஒன்றையொன்று அடித் } துக் கொண்டது.
--	---	--	--

இவையெல்லாம் மிக்க சினத்தின் அடையாளங்களாகத் தோன்றியவை.

(பரதன் கைகேசியையும் தன்னையும் பறித்துக் கூறுதல்.)

230. நோயிரல்லீர் நுங்கனவன் நன் னுயிருண்மர்
பேயிரே நீ நின்னமிருக்கப் பெறுவிரே
மாயிர் மாயாவன்பழித்தீர் முலைதந்தீர்
தாயிரே நீநின் னுமெனக்கென் தருவிரே.

நும் கணவன் தன் உயிர் உண்டார் நோயிர் அல்லீர் நீர் பேயிரே இன்னும் இருக்க பெறுவிரே மாயிர்	} உமது பர்த்தாவின் } பிராணனை முடித்திடீர்; } (என்றாலும்) } நோய்போல்வீரல்லீர்; } நீர் பேய்த்தன முடைய } வரே; } (இப்படியும் பட்டநீர்) } இன்னும் உயிரோடிருக் } கத் தருமோ? } உடனே இறந்து படு } வது நலம்;	முலை தந்தீர் மாயா வன் பழி தந்தீர் தாயிரே நீர் இன்னும் என் தருவிரே	} இளமையில் முலை } கொடுத்து வளர்த்தீர்; } (இப்போது) சாசுவத } மான கொடிய பழியை } யும் தந்தீர்; } உண்மையில் எனக்குத் } தாயாரல்லீர் நீர்; } இன்னமும் எனக்கு } என்னென்ன ஆபத்துக் } களை விளைவிக்கப் போகின் } றீரோ?
--	---	--	---

உலகத்தில் அவரவர்கள் நோயினால் சாவதுண்டு; நோயென்பது சிறிதுகாலம் பிடித்து உயிரைப் போக்கும்; அங்ஙனமின்றித் திடீரென்று அறைந்து உயிரைக்கொள்வது பேயே யாதலால் “ நுங்கணவன்றன்னுயிருண்டிர் நோயிரல்லிர் பேயிரே நீர் ” எனப்பட்டது.

(இதுவுமது.)

231. வில்லார் தோளான் மேவினன் வெங்கானகமென்ன
நல்லான் ஐயன் துஞ்சினன் நஞ்சேயனையானைக்
கொல்லேன் மாயேன் வன்பழியாலே குறைவற்றே
எல்லேனோயான் அன்புடையார்போ லழுகின்றேன்.

வில் ஆர் தோளான் வெம் கானகம் மேவினன் என்ன	வில் வீரனான இராமன் காடு சென்று நென்று சொல்லக்கேட்டும்	மாயேன் யான்	இத்திமைக் கெல்லாங் காரணமாகிய என்னை மாபத்துக் கொள்ளாமலி ருப்பவனாயுமுள்ள நான் அன்புடையாரைப்
நல்லான் ஐயன் துஞ்சினன்	சிறந்த சக்ரவர்த்தி அத் துயரைத்தாங்கமாட்டாது உயிர் நீங்கினான்; (இராமனைக் காடேறப் போக்கியவன் என் தாயா கிய கைகேயி யென்பதை யறிந்தும்)	அன்பு உடையார் போல் அழுகின்றேன்	போலப் பாவித்துக் கூன் னார் வாடிக்கின்றேன், ‘இவன் இராமனிடத்து அன்பு இல்லாதிருக்கை யில் அன்புடையார்போல நடிக்கும் வேஷக்காரன்; இவனே இராமனைக் காட் டிற்ரு அனுப்பிய பாவி, என்று உலகத்தார் தூற் றும் கொடிய பழி நிரம்பி யிருக்கப் பெற்றவனல் லேனோ நான்?
நஞ்சே அனை யானை	விஷம்போற் கொடிய யானை அவனை	வன் பழியாலே குறைவு அற்றேன் அல்லேனோ	
கொல்லேன்	—கொல்லாதவனாயும்		

(இதுவுமது.)

232. பாரோர் கொள்ளார் யானுயிர் பேணிப் பழிபூணேன்
தீராதொன்றானும் பழியூரில் திருநில்லான்
ஆரோடெண்ணிற்று ஆருரைதந்தார் அறமெல்லாம்
வேரோடுங்கே டாகமுடித்தென் வினைவித்தாய்,

பாரோர் கொள்ளார்	யான் அரசாள்வதை உல கத்தவர் யாரும் யுத்த மென்று கொள்ளமாட் டார்;	ஒன்றானும் பழிதிராது	(நான் அரசை மேற்கொ ண்டால்) ஒருவகையா லும் பழி நீங்காது, முறை திறம்பியஇவ்வூரில்
யான் உயிர் பேணி பழி பூணேன்	யான் அரசச் செல்வத் தோடு வாழும் உயிர் வாழ்க்கையை விரும்பி தமையனைக்காட்டிற்குத் தூரத்தி விட்டுத் தம்பி அரசுபுரிகின்றனென்று உலகோர் கூறும் பழி மொழிக்கு இடங்கொ டுப்பேனல்லேன்.	ஊரில் திரு நில்லான் எண்ணிற்று ஆரோடு உரை தந்தார் ஆர். அறம் எல்லாம் வே ரோடும் கேடு ஆக முடித்து என் வினை வித்தாய்	முறை திறம்பியஇவ்வூரில் இனி இலக்குமியும் வாழாள்; நீ யாரோடு கலந்து ஆலோசனை செய்தது? உனக்கு ஆலோசனை சொல்லியவர் யாவர்? தருமமெல்லாம் அடியோடு கெடும்படியான தொழி லைச் செய்திட்டு என்ன பயன் கண்டாய்?

(இதுவுமது.)

233. சிறந்தார் சொல்லும் நல்லுரை சொன்னேன் செயலெல்லாம்
மறந்தாய் செய்தா யாகுதி மாயா வுயிர்தன்னைத்
தூறந்தாயாகித் தூயையுமாதி யுலகத்தே
பிறந்தாயாதி யீதலதில்லைப் பிறிதென்றான்.

ஸ்ரீராமாநுஜன்—கம்பரீன்பக்கவித்திரட்டு

சிறந்தார் சொல்லும் நல்உரைசொன்னேன்	அறிவிற சிறந்தவர்கள் சொல்லக் கூடிய சிறந்த வார்த்தைகளைச் சொன் னேன்;	தூயையும் ஆதி	பாவம் நீங்கிப் பரிசுத் தையுமாவாய்;
மாயா உயிர் தன்னை துறந்தாய் ஆகில்	இன்னும் முடியாதிருக் கின்ற உள் பிராணனை முடித்துக் கொண்டாயா கில்	உலகத்தே பிறந்தாய் ஆதி	உலகத்திற் பிறந்த தனால் பெறலாகும் பய னைப் பெற்றவளுமா வாய்;
செயல் எல்லாம் மறந்தாய் செய்தாய் ஆகுதி	நீ செய்த கொடிய செய் கைகளையெல்லாம் மனஸ் கரித்தல்லாமல் நீனை வின்றியே செய்தவளா வாய்;	ஈது அலது பிறிது இல்லை	நீ பழி நீங்கி நன்மை யடைதற்குரிய வழி இது தவிர வேறொன்றில்லை என்று கூறி முடித் தான் பரதன்.
		என்றான்	

(கொசலைக்குத் தெளிவு பிறக்குமாறு பரதன் சபதஞ் செய்தல்.)

234. பொய்க்கரிக்கிறேன் போருக்கஞ்சினேன்
கைக்கொளுமடைக்கலங் கரந்து வவ்வினேன்
எய்த்திடத் திடர்செய்தோ னென்றினோர்புகும்
மெய்க்கொடு நரசிடை விரைவின் வீழ்க யான்.

(இராமன் காடு புக்கதற்கு யான் உடந்தையா யிருந்திருப்பேனுயின்)

பொய் கரி கூறி னேன்	நீதி மன்றத்தில் பொய்ச் சாசுதி சொன்னவனும் யுத்தஞ் செய்ய அஞ்சி நின்றவன்கையிற் கொண் டுள்ள அடைக்கலப் பொருளைமறைந்து நின்று பறித்துக் கொண்டு சென் றவனும்	எய்த்த இடத்து இடர் செய்தோன்	ஒருவர் தமக்குக்கஷ்டம் நேர்ந்து வருந்துகையில் பின்னும் அவர்க்குத் துள் பத்தை விளைத்தவனும் ஆகிய இத்தன்மையோ ரடைகின்ற கொடிய நர விரைவின்யான் வீழ்க
போருக்கு அஞ்சி னேன் கைக்கொளும் அடைக்கலம் கரந்து வவ்வினேன்		என்ற இன்னோர்புகும் கொடு மெய் நரகிடை விரைவின்யான் வீழ்க	

(இதுவுமது)

235. அந்நனா ருறையுனை யனலியூட்டினேன்
மைந்தரைக் கொன்றுளோன் வழக்கிற் பொய்த்துளோன்
நிந்தனை தேவரை நிகழ்த்தினேன் புகும்
வெந்துயர் நரகத்து வீழ்க யானுமே,

அந்தணர் உறை உளை அனலி ஊட்டினேன் மைந்தரை கொன்று ளோன்	பிராமணர் தம்இல்லத்தில் தீப்பற்றவைத்தவனும் சிசு ஹந்தி செய்த வனும் தான் நீதிபதியாயிருந்து வழக்கில் தவறாக நியாயத் தைத் தீர்த்தவனும்	தேவரை நிந்தனை நிகழ்த்தினேன் புகும் வெம் துயர் நரகத்து யானும் வீழ்க	தேவதைகளை (காரண மின்றி)ப் பழித்தவனும் அடையக்கூடிய கொடிய நரகத்தில் யானும் வீழ் வேனாக,
---	--	--	---

(பரதன் சொல்லியது கேட்டுத் தெளிந்த கோசலை அவனைப் புல்லுதல்.)

250. தூய வாசகஞ் சொன்ன தோன்றலைத், நிய கானகத் திருவி வீங்கி முன்
போயினான் வரக்கண்ட பொம்மலா ளாயவன்பினு லழுதுபுல்லினான்,

தாய வாசகம்	தன் மனத்தாய்மையை	கண்டபொம்மலாள்	மகிழ்ச்சியை யுடையாளான
சொன்ன	வெளியிட்டுக் கூறின		கோசலை
தோன்றலை	பரதனை	அழுது	—கண்ணீர் விட்டு
	அரச சம்பத்தையிழந்து		அப்பரதனிடத்துத் தோன்
திருவின் நீங்கி திய	கொடிய காட்டிற்குமுன்பு	ஆய அன்பினால்	றிய அன்பினாலே
கானகம் முன்	சென்ற ஸ்ரீராமன் திரும்பி		அவனைத்தழுவிக்கொண்
போயினான் வர	வரப் பார்த்தாற் போன்ற	புல்லினான்	டான்.

(பிரேத சரீரத்தோடு சரயுவையடைதல்.)

237. மாவும் யானையும் வயங்குதேர்களும். கோவுநான் மறைக்குமுடி முன்செலத் தேவிமாரொடும் கொண்டு தெண்டிரை, தாவுவார்புனற் சரயு வெய்தினார்.

மாவும் யானையும்	குதிரைகளும் யானை	தேவிமாரொடும்	அந்த மன்னவனது
வயங்கு தேர்களும்	யும் விளங்குகின்ற தேர்		மனைவிமாருடன்
கோவும்	—அரசர்களும்		தெளிவான அலைகள்
	நால்வேதம்வல்ல அந்	தென் திரை தாவு	தாவி விழப்பெற்ற மிக்க
நால் மறை குழுவும்	தனர் கூட்டமும்	வார்புனல் சரயு	நீரையுடைய ஸரயு
முன் செல	—முன்னே போக		நதியை
	சக்ரவர்த்தியின் பிரேத	எய்தினார்	—அடைந்தார்கள்.
கொண்டு	சரீரத்தை யெடுத்துக்		
	கொண்டு		

(சமக்கடன் செய்யவந்த பரதனைத் தந்தையின் கட்டளையைத் தெரிவித்து வசிட்டன் நடுந்தல்.)

238. என்னும் வேலையி ளெழுந்த வீரனை, அன்னை தீமையா லரசன் நின்னையும் துன்னு துன்பத்தால் துறந்து போயினான், முன்னரேயெனமுனிவன் கூறினான்.

என்னும் வேலையில்	சமக்கடன் செய்ய	அரசன் அன்னை	‘(பரதனே!) தசரத
	வேண்டிய ப்ரஸ்தாவம்	தீமையால் துன்னு	சக்ரவர்த்தி உன் தாயின்
	வினைந்த போது	துன்பத்தால்	திய குணத்தால் மனத்
எழுந்த வீரனை	சமச் சடங்கு புரிய	முன்னரே நின்னையும்	துண்டான துன்பத்தால்
	எழுந்துவந்த பரதனை	துறந்து போயினார்	முன்னமே உன்னுறவை
	நோக்கி		யும் ஒழித்திட்டு இறந்
முனிவன்	—வசிட்ட முனிவரானவர்	என்று கூறினான்	தான்’
			—என்று சொன்னார்.

சக்ரவர்த்தி கைகேயியையும் பரதனையும் வசிட்டனைச் சாஷியாகக் கொண்டு உறவு துறந்தமையை “இன்னே பலவும் பகர்வா னிரங்காதானே நோக்கிச், சொன்னேனின்றே யிவ ளென் தாரமல்லன் துறந்தேன்; மன்னே யாவான் வருமப் பரதன்தனையும் மகனென், றுன் னேன் முனிவா அவனும் ஆகாநுரிமைக் கென்றான்” என நகர் நீங்குபடலத்துச் செய்யுளி னாலறிக.

(சக்ரவர்த்தியின் கிரியையாவும் முடிந்தபின் வசிட்டன் ரஜ்யத்தை நடப்பிக்குமாறு

ஆலோசிக்கப் பரதனை வந்து சேர்தல்.)

239. முற்று முற்றுவித் துதவி மும்மைநூல்
சுற்றம் யாவரும் தொடரத் தோன்றினான்
வெற்றி மாதவன் வினைமுடித்தவன்
கொற்றவேல் நெடுங் குமரற் கூடினான்.

ஸ்ரீராமா நுஜன்—கம்பரின் பக்கவித்திரட்டு

மற்றும் உதவி முற்று வித்து	சடங்குகளை யெல்லாம் உடனிருந்து முடிப் பித்து	சுற்றம் யாவரும் தொடர	இனத்தவரான அந்தணர் யாவரும் தொடர்ந்து வர
வினை முடித்தவன்	வினையினின்று நீங்கினவ னாகிய	தோன்றினன்	தன்னிருக்கையினின்று வெளிப்பட்டவனும்
வெற்றி மாதவன்	வெற்றி பெற்ற பெருந் தவத்தையுடையவனா கிய வசிட்ட முனிவன்	கொற்றம் வேல் நெடு குமரன் கூடினான்	வெற்றி பெற்ற வேற் படையைக் கொண்ட பரதனிடம் வந்து சேர்ந்தான்.
மம்மை நூல்	முப்புரி நூலாயமைந்த யஜ்ஞோபவீத மணிந்த		

(நாடு அராஜகமாயிருப்பது கூடாதேனல்)

240. மன்னரின் றியே வையம் வைகல்தான்
தொன்மையன் றெனத் துணியுநெஞ்சினார்
அன்ன மாநிலத்தறிஞர் தம்மொடும்
முன்னை மந்திரக்கிழவர் முந்தினார்.

முன்னை மந்திரம் கிழவர்	தொன்று தொட்ட ஆலோசனைக் குரிய மந்திரிமார்	துணியும் நெஞ்சினார்	மன்னவனை நியமிக்க வேணுமென்று. உறுதி கொண்ட மனத்தராய்
வையம் மன்னர் இன்றியே வைகல் தொன்மை அன்று என	இந்த ராஜ்யம் அராஜக மாயிருப்பது முறைமை யன்று' என்ற காரணத் தினால்	அன்ன மாநிலத்து அறிஞர் தம்மொ டும் முந்தினார்	அந்தப் பெரிய ராஜ்யத்தி லுள்ள ஞானிகளான பெரியோர்களுடனே —முற்பாட்டு வந்தனர்.

பள்ளியடைப் படலம் முற்றிற்று.

10. ஆறு செல்படலம்

பரதன் சித்திரகூடத்துக்குப் பயணப்பட்டுச் சென்ற கதையைச் சொல்லும் பகுதி யென்றவாறு. ஆறு-வழி. வழி சென்ற கதை கூறும் படலமென்க. வசிட்டன் சுமந்திரன் முதலானவர்கள் பரதனை எவ்வளவு வேண்டியும் அவன் “அரசமர்ந்தானடி குடு மரசை பல்லால் அரசாக வெண்ணேன் மற்றரசு தானே” என்று திடமான தன் மனவுறுதியை வெளியிட்டு ‘இராமபிரானை அழைத்துவந்து முடிசூட்ட முயல்வேன்; அன்னவன் இணங்கா நிடின் அவனுடன் கானகத்து வசிப்பேன், மாறுகூறின் உயிர் துறப்பேன்’ என்று கூற. அதுகேட்ட சபையோர் பரதனது அப்யவஸாயத்திற்கு வியந்து நிற்க, உடனே சேனைகளைச் சன்னாகப்படுத்தி யாவரும் இராமனை யழைத்துவர மனக்கிளர்ச்சிகொண்டு புறப்பட்டனர். பரதன் தன்னரையில் சீரைசாத்தி முனிவர் கோலத்துடனே தம்பியுமுடன்வர, தாயரும் தவத்தவரும் மந்திரிமாரும் அளவில் சுற்றமும் அந்தணரும் தொடர்ந்தவரத் தேரின்மீது சென்று, பிறகு நடந்து சென்றனனென்பது இப்படலத்துக் கதைச் சுருக்கம். ...

(இப்படலத்தினின்று செய்யுள் ஒன்றும் கொள்ளப்படவில்லை.)

11. குகப் படலம்

பயணப்பட்ட பரதாழ்வான் குகப்பெருமானைச் சேர்ந்ததைத் தெரிவிக்கும் படல மிது. பரதன் கோசலநாட்டைக்கடந்து கங்கைக்கரையை அடைந்தானாக், சேனைகள் கங்கை நீரைக் கலக்கலாயின. அப்போது குகன் சேனையோடு பரதன் வருவது கண்டு ‘இவன் நம்பி கம். 18

ராமனைக் காட்டுக்குத் துரத்தியதோடு நில்லாமல் அங்குத் துரத்தவருகிறான் போலும்' எ
கருதிச் சினம் பொங்கி யுத்தசன்னத்தனாகித் தென்கரை வந்து அட்டகாசம் செய்து நி
னன். அப்போது சுமந்திரன் குகன் வந்து நின்றதைப் பரதனுக்குத் தெரிவிக்க, பரத
நானே அவனைக் காணச் செல்வேன். என்று செல்ல வரும் பரதனது நிலையைக் கண்
தகன் துடுக்கிட்டுப் பரதனையனுகி வணங்க, பரதன் குகனைத் தழுவ, குகன் பரதனை வ
காரணம் வினவ, அவன் உள்ளது உள்ளபடியே சொல்ல, அது கேட்ட குகன் பரத
தன்மையைக் கொண்டாடிப் பாராட்டியது முதலிய செய்திகளைக் கூறுமிப்படலம்.

(பரதனிடம் அநிசங்கை கொண்ட குகனுடைய பேச்சுக்கள்.)

241. அஞ்சனவண்ண நென்னுயிர் நாயக னுளாமே
வஞ்சனையா லரசெய்திய மைந்தரும் வந்தாரே
செஞ்சர மென்பன தீயுமிழ்கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க்குகனென்றெனை யோதாரோ.

என் ஆர் உயிர் நாய கன்	{	எனது அருமைப் பிராண	{	செம் சரம் என்பன	{	(எனது) சிவந்த அம்
அஞ்சனவண்ணன்		நாதனாகிய		செல்லா ஓ		னப் படுபவை
ஆளாமே	{	கரிய கோலக்காருத்தன்	{	இவர உஞ்சு போய்	{	இப்பரதன் மேல் செ
		அரசாட்சி செய்ய முடி		விடின்		மாட்டாவோ?
வஞ்சனையால் அரசு	{	வஞ்சனை வழியினால் ரா	{	நாய் குகன் என்று	{	இவர் எனது அம்புக்
எய்திய மன்னரும் வந்		ஜயத்தை யடைந்த பிர		எனை ஓதாரோ		தப்பிப் பிழைத் து
தாரே	{	புவம் இங்கு வந்துவிட்	{		{	போய்விட்டால்
		டாரோ?				நீசனிவனென்று உல
தீ உமிழ்கின்றன	{	நெருப்பைக் கக்க வல்ல	{		{	தார் என்னை இகழாரே
		வையான				

உலகில் நாய்கள் நன்றியறிவிற சிறந்தவையென்று புகழ் பெற்றிருக்கவும், எ
நாய்கள் எதிரிகளிடும் தின்பண்டங்களைத் தின்றனுகொண்டு வாளாவிருத்தலுமுண்டு; அந்
கருதி "நாய்க் குகனென்று என்னையோதாரோ?" என்றதாகக் கொள்ளுதல் சிறக்கும்.

242. ஆழநெடுந்திரை யாறுகூடந்திவர் போவாரோ?
வேழநெடும்படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ?
தோழமையென்று அவர் சொல்லியசொல்லொரு சொல்லன்றோ?
ஏழமைவேட னிறந்திலனென்றெனை யேசாரோ?

இவர்	{	இப்பரதன்	{	அவ்விராமன் என்னைத்
ஆழம் நெடு திரை		ஆழத்தையும் நீட்சியை		தோழமை என்று
ஆறு கடந்து போவா	{	யும் அலைகளையுமுடைய	{	சொல்லிய வார்த்தை
ரோ		கங்கையாற்றை(என்னு		சொல் ஒரு சொல்
	{	தவியில்லாமல்) தான்	{	(அந் நடப்புக்கு ஏ
		டிப் போக வல்லவ		நான் நடவாவிட்டா
வேழம் நெடு படை	{	நான் யானைச் சேனைகளைக்	{	எளியனான இவ்வேட
கண்டு விலங்கிடும்		கண்டு அஞ்சி நடுங்கி		(இங்ஙனம் மா
வில் ஆளோ	{	விலங்கிப் போகும் வில்	{	கெட்டு வாழ்வா
		வீரனோ?		இறந்திலன் என்று
	{		{	தா வென்று என்
				எனை ஏசாரோ
	{		{	உலகத்தார் பழி

ஸ்ரீராமாநுஜன்—கம்பரின்பக்கவித்திரட்டு

(சுமந்திரன் பரதனுக்குக் குகனைத் தெரிவிப்பது)

243. கங்கையிரு கரையுடையான் கணக்கிறந்தநாவாயான்
உங்களுக்குத் தனிநாதற்கு உயிர்த்துணைவ னுயர்தோளான்
வெங்கிரியி னேறனையான் விற்பிடித்த வேலையான்
கொங்கலகு நறுந்தண்டார்க் குகனென்னுங் குடியுடையான்.

(கருத்துரை) கங்கா நதியின் இரண்டு கரைகளையும் தனக்குச் சொந்தமாக யுடையனும், அளவுகடந்த படகுகளை யுடையவனும், உங்கள் குலத்தலைவனான இராமபிரானுக்கு யிர்த்தோழனும், மஹாபுராணாலியும், மதகரியை பொத்தவனும், வில்லேந்திய சேனாசமுத்ரத்தை யுடையவனும், பரிமளம் வீசுகின்ற குளிர்த மாலைபை யணிந்துள்ளவனுமான வன் குகனென்னும் வேடர் தலைவன்.

(பரதனது நிலையைக் கண்ட குகன் நடுக்கிடுதல்.)

244. வற்கையி னுடையானை மாசடைந்த மெய்யானை
நற்கையின் மதியென்ன நகையிழந்த முகத்தானைக்
கற்கரியக் களிகின்ற துயரானைக் கண்ணுற்றான்
விற்கையினின் றிடையிழ விம்முற்று தின்றொழிந்தான்.

(கருத்துரை) மரவுரியை ஆடையாக அணிந்து கொண்டிருப்பவனும், புழுதிபடிந்த தம்புடையவனும், அழகிய கலைகளில்லாத சந்திரன்போல ஒளியிழந்த முகத்தையுடையனும், காண்கின்ற கல்லும் குழைந்துருகும்படி மிகுகிற துன்பத்தையுடையவனுமான தனைக் குகன்கண்டு, தன் கையினின்று வில் நழுவிக்கீழே விழும்படி கலங்கிச் செயலற்று நிறிட்டான்.

(குகன் பரதசத்துருக்களின் நிலையைக் கருதுதல்.)

245. நம்பியுமென் னுயகளை யொக்கின்ற னயல்தின்றான்
தம்பியையு யொக்கின்றான் தவலோடும் தலைக்கொண்டான்
துன்பமொரு முடிவின்லை திசைநோக்கித் தொழுகின்றான்
எம்பெருமான் பின்பிறந்தார் இழைப்பாரோ பிழைப்பென்றான்.

(கருத்துரை) புருஷச் சேஷ்டனான இப்பரதனும் எனது தலைவனாகிய இராமபிரானை யாத்திருக்கின்றான்; அருகில் நின்ற சத்துருக்களனும் ராமாநுஜனான லக்ஷ்மணனை யொத்தி க்கின்றான். இவன் படுகிற துன்பத்திற்கோ ஓரெல்லையில்லை; இராமன் சென்ற தென் சையை நோக்கி வணங்குகின்றான்; இராமன் தம்பியர் ஒருகாலும் பிழைசெய்யார்-என்றான்.

(குகன் பரதனைப் புகழ்வது.)

246. தாயுரைகொண்டு தாதையுதவிய தரணிதன்னைத்
தினையென்ன தீத்துச் சிந்தனை முகத்தில்தேக்கிப்
போயினையென்றபோழ்து புகழினையுத் தன்மைகண்டால்
ஆயிரமிராமர் தின்கேழாவரோ தெரியினம்மா.

(கருத்துரை) மஹாகீர்த்தியை யுடைய பரதனே! உனது தாயாகிய கைகேயியின் ஈர்த்தையைக் கேட்டு உனது தந்தை உனக்குக் கொடுத்த ராஜ்யத்தை மஹாபாபமென்று வலிபுட்டுத் தொலைத்து, கவலையை முகத்தில் நிறைத்துக்கொண்டு இங்கு வந்துள்ளாய் என் தை நோக்குமிடத்து, ஆலோசித்துச் சொல்வதானால் ஆயிரம் ஸ்ரீராமர் உளரானாலும் தின்னொருத்தனுக்கு ஒப்பாவரோ?

குகப்படலம் முற்றிற்று

12. திருவடி சூட்டு படலம்

பரதாழ்வான் சக்ரவர்த்தி திருமகனாரை வனத்தினின்று மீட்டுக்கொணர்ந்து மகுடா
 ஷேகம் செய்வித்து மகிழக் கருதிச் சித்திரகூட மலையைச் சார்ந்து பெருமானைப் பலவா
 வேண்டவும் அவர் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனத்தின் அவசியத்தைக்கூறி மறுத்திட, பிற
 பரதாழ்வான் பெருமானுடைய பாதுகையை இறந்து பெற்று முடிக்கு அணியாகச் சூட்டி
 கொண்டு சென்றதைக் கூறும் படலமீது. நூற்று நூற்பத்தொரு செய்யுள்கள் கொண்
 இப்படலத்தினின்று சில செய்யுட்கள் கொள்ளப்படுகின்றன.

(லக்ஷ்மணன் பரதசேனையைக் கண்டு அதிசங்கித்துச் சீற்றங்கொண்டு அதனைப்
 பெருமாவிடம் கூறுதல்.)

247. பரதனிப் படைகொடு பார்த்தொண்டான்மறம்,
 கருதியுட் கிடந்ததோர் கறுவு காதலால்
 வீரதமுற் றிருந்தவன் மேல்வந்தானிது,
 சரதமற்றிலதெனத் தழங்கு சீற்றந்தான்.

248. குதித்தவன் பாரிடைக் குவடு நீறெழு,
 மிகுத்தனனி ராமனை விரைவி னெய்தினான்
 மதித்திலன் பரதனின் மேல்வந்தான் மதிற்,
 பதிப்பெருஞ் சேனையின் பரப்பினுனென்றான்.

பரதன்	—பரதனாவன்	என தழங்கு சீற்றத் தான்	என்றெண்ணி மிக்ககொ
பார் கொண்டு ஆள் மறம் கருதி	பூமியை யெல்லாம் தன்ன தாக்கிக் கொண்டு தானே யரசாள வேண்டுமென்ற கொடுந் தொழிலை யெண்ணி	குவடு நீறு எழு மிதித்தனன்	முடையவனாகி அம்மலையின் கொடுமு. பொடிபடும் ப. கொடிய விசையோதாநான்
உள் கிடந்தது ஓர் கறுவு காதலால்	தன் மனத்திலடங்கிக் கிடந்ததொரு கறுவோடு கூடிய பேராசையினால்	பாரிடை குதித்தவன் இராமனை விரைவின் எய்தினான்	கீழே குதித்து பெருமாவிடம் விரைந். சென்றவனாகி (அவன் நோக்கி)
இ படை கொடு	இந்தச் சேனையைக் கூட்டிக் கொண்டு	பரதன் மதித்திலன்	‘பரதன் உம்முடை பெருமையைச் சிறிது ஸஹிக்க மாட்டா வனாய்
விரதம் உற்று இருந்த வன் மேல் வந்தான்,	தந்தை சொற்பேணுத லாகிய விரதத்தைமேற் கொண்டிரா நின்ற நம்மிராமனை எதிர்க்க வந்தான்;	மதில் பதி பெரு சேனையின் பரப்பினான்	மதிள் சூழ்ந்த அயோத்தி நகரத்துள்ள பெரி சேனையின் தொகு யுடனே
இது சரதம் மற்று இலது	—இது ஸத்தியமானது; —வேறென்றுமில்லை;	நின் மேல் வந்தான் என்றான்	உம்மீது படையெடுக்கி வந்து கொண்டிருக்கி னென்றான்.

(லக்ஷ்மணன் வீரவாதமாகக் கூறுவது.)

249. இருமையு மிழந்தவப் பரத, நேந்துதோன்,
 பருமையு மன்னவன் படைத்த சேனையின்,
 பெருமையும் நின்னொரு பின்புலந்தவன்
 னொருமையுங் கண்டி னியுலத்தி யுள்ளநீ.

ஸ்ரீராமாநுஜன்—கம்பரின் பக்கவித்திரட்டு

நமையும் அ பரதன்	இழந்த	இஹலோக பரலோக சுகங்களை யிழந்தவ னான் அப் பரத னுடைய	அன்னவன் படைத்த சேனையின் பெரு மையும்	அ வ ன் தி ர ட் டி க் கோணர்ந்த சேனையின் பெருமையையும்
து தோள் பருமை யும்	பருமை	உயர்ந்த தோள்கள் பருத் திருக்குந் தன்மையை யும்	நீன் பின்பு வந்த ஒரு என் ஒருமையும்	உன்பின்னே பிறந்த தனி யானு எனது ஒப் பின்மையையும்
			இனி கண்டு நீ உள் ளம் உவத்தி	இப்பொழுது நீ பார்த்து மகிழ்வாய்.

பரதனது தோள்களின் பூரிப்பும் அவனது சேனையின் பெருந்தொகையும் பழுதாம்படி
னொருவனே கணப்பொழுதில் செய்திடுவேனென்று இனையோன் தன்னில் தான் கூறினானு
ந்து.....

(இதுவுமது.)

250. ஆழிவெங் கடகரி துரக ராசிகள்,
பாழிவன் புயத்திகல் வயவர் பட்டற
ஆழிவெங் குருதியா லலைந்து வேலைகள்,
ஏழு மொன்றாகி நின்றிரப்பக் காண்டியால்.

ஆழி வெங் கட கரி துரகம் ராசிகள்	முகபடாத்தை யணிந்த வெவ்விய மத யானை களும் குதிரைக் கூட்டங்களும்	ஆழி வெங் குருதியால் அலைந்து	(அவற்றி னுடலினின்று பெருகிய) கடல் போன்ற வெம்மை யான ரக்த ப்ரவாஹத் தினால் கலக்கப்பெற்று ஏழு கடல்களும் ஒன்று கூடிக் கோஷிக்கும்படி யைக் காண்பாய்.
ஆழி வன் புயத்து இகல் வயவர் பட்டு அற	பெருமை தங்கிய வலிய தோள்களையுடைய போர்விரர்களும் இறந் தொழிய	வேலைகள் ஏழும் ஒன்று ஆகி நின்று இரைப்ப காண்டி.	

பரதனது சதுரங்க சேனைகளை நான் வெட்டி வீழ்ப்பேன்; அதனால் இரத்தக் கடல்
தான்றி ஏழு கடலையும் ஒன்றாக்கிப் பேராவாரஞ் சய்வதை இவன் காணப்போகின்றான்
ன்றானாயிற்று. இதனால் தனது கோபாவேசத்தின் மிகுதி காட்டப்பட்டது.

(சீற்றங்கொண்ட லக்ஷ்மனனுக்கு இராமன் சமாதானங் கூறுதல்.)

251. சேனையர் தருமத்தின் தேவைச் செம்மையின்
ஆணியை யன்னது நினைக்க லாகுமோ?
பூனியன் மொய்ம்பினாய் போந்த தீண்டெனைக்
காணிய நீயிது பின்னுங் காண்டியால்.

தன் இயல் மொய்ம்பி யை	அணிகலமாகப் பொருந் திய வலிமையையுடைய இனையோனே!	அன்னது நினைக்கல் ஆகுமோ	நீ குறித்த அவ்விதமாக நினைத்தல் தகுதியோ?
சன் உயர் தருமத் தின் தேவை	மிகச் சிறந்த தர்ம தேவதையானவனும் ஆர்ஜவ குணத்தை நிலை நிறுத்தும் அச்சாணி	நாண்டு போந்தது எனை காணிய	பரதன் இங்கு வந்தது என்னைக் காணும் பொருட்டாமத்தனை;
செம்மையின் ஆணியை	போன்றவனுமாகிய பரதனைப்பற்றி	இது நீ பின்னும் காண்டி.	இதனை நீ அடுத்தபடி யாகக் கட் கூடாகக் காண்பாய்.

தருமமே வடிவெடுத்தவு னென்னலாம் படியான பரதாழ்வான் தருமத்திற்கு
மாறாக நம்மீது படையெடுத்து வரமாட்டான்; ஆர்த்தியினால் நம்மைக் காணக் கருதியே
இங்கு வருகின்றனென்பதை நீயே தெரிந்துகொள்ளப் போகிறாயென்றவாறு.

(இராமபிரான் பரநாழ்வானது வடிவத்தை முடிய நோக்குதல்.)

252. தொழுதுயர் கையினன் துவண்ட மேனியன்
அழுதழி கன்னினன் அவல மீதனை
எழுதிய படிவமொத்து எய்துவான்தனை
முழுதுணர் சிந்தையான் முடிய நோக்கினான்.

தொழுது கையினன்	உயர்	அஞ்சலித்து உயர வெடுத்த கைகளை யுடையவனும்	அவலம் ஈது என எழுதிய படிவம் ஒத்து எய்துவான் தனை	துன்பத்தின் வடிவம் இ தானென்று எழுதி காட்டின உருவ போன்று வருபவ மான பரதனை
துவண்ட மேனியன்		தளர்ந்த லடையுடையவ னும்	முழுது உணர் சிந்தை யான் முடிய நோக் கினான்	லர்வல்குண இராமன் முழுவதும் நன்றாகப் பார்த்தான்.
அழுது அழி கன்னி னன்		அழுதலால் அழகழிந்த கண்களை யுடையவனும்		

(பரதனை நோக்கி இராமன் தந்தையின் சேமம் வினவுதல்.)

253. புல்லினன் நின்றவன் புனைந்த வேடத்தைப்,
பன்முறை நோக்கினான் பலவு முன்னினான்
அல்லலி னழுங்கினை ஐய வாளுடை
மல்லுயர்தோளினான் வலியனோ வென்றான்.

புல்லினன் நின்ற		(இராமன் பரதனைத்) தழுவி	ஐய அல்லலின் அழுங் கினை ஆள் உடைமல் உயர் தோளினான்	அப்பா! துன்பக் கடலி ழுங்கியிருக்கின்றயே! உலகத்தை யாள்பவரு பலிஷ்டமான தோள் களை யுடையவருமாடை நம் சக்ரவர்த்தி திடகாத்திரராக விரு கின்றாரோ வென்று வினவினான்.
அவன் புனைந்த வேடத்தைப் பல் முறை நோக்கினான்		அப்பரதன் தரித்திருந்த தவ வேடத்தைப் பல முறை உற்று நோக்கி		
பலவும் உன்னினான்		பலபடியாகக் கருதினவ னும்	வலியனோ என்றான்	

(சக்ரவர்த்தி துஞ்சினைதைப் பரதன் கூறுதல்.)

254. அரியவனுரைசெயப் பரதனையநிற்,
பிரிவெனும் பிரியினு லென்னைப் பெற்றவக்
கரியவன் வரமெனும் காலனாத்தனக்,
குரியமெய்த் நிறுவீப்போ யும்பரானென்றான்.

அரியவன்		உணர்வதற்கு அரியவனான இராமபிரான்.	என்னை பெற்ற அகரி யவன் வரம் எனும் காலனா	என்னைப் பெற்ற அக் கேசியின் வரமென்கி யமனாலும்
உரை செய பரதன்		—இவ்வாறு சொல்ல, (அதற்கு விடை கூறப் புகுந்த) பரதன்	தனக்கு உரிய மெய் நிறுவீ போய் உம்ப ரான் என்றான்	தனக்குரிய புகழுடம்பை இவ்வுலகில் நிலை நிறுத் திச் சென்று சுவர்க்க லோகத்தை யடைய லானு நென்றான்.
ஐய நின் பிரிவு எனும் பிரியினால்		பிரானே! உன்னைப் பிரிந்த தாகிற நோயினாலும்		

(தந்தையின் மரணங்கேட்டு இராமன் தரையில் விழுதல்)

255. வீண்ணிடை யடைந்தன லொன்ற வெய்யசொல்
புண்ணிடை யயிலெனச் செவிபுகாமுனம்
கண்ணொடு மனஞ்சுழல் கறங்கு போலவாய்
மண்ணிடை விழுந்தனன் வானினும்பரான்.

ஸ்ரீராமாநுஜன் — கம்பரின்பக்கவித்திரட்டு

(கருத்துரை) தந்தை பரலோகஞ் சேர்ந்தானென்று பரதன் சொன்ன கொடிய மார்த்தை புண்ணில் வேல் நுழைந்தார் போல மிக்க வருத்தம் விளைத்துச் செவிப்பட்ட டனே விண்ணுலகத்தினும் மேலுள்ள பரமபதத்திற்கு உரியவனுன ராமன், கண்ணும்தன் றஞ் சுழல்கிற காற்றாடிப் போலச் சுழலப்பெற்றுத் தரையில் விழுந்தான்.

(இராமன் புலம்புதல்)

256. தந்தா விளக்கனைய நாயகனே நானிலத்தோர்
தந்தாய் தனியறத்தின் தாயே தயா தீனையே
எந்தா யிடல்வேந்தரேறே இறந்தனையே
அந்தோவினி வாய்மைக் காருளரோ மெய்யுற்றார்?

(கருத்துரை) அவிதாதொரு விளக்கை யொத்த தலைவனே! பூமியிலுள்ளார்க்குத் தந்தை போல்பவனே! அருளுக்கு இருப்பிடமே! என் தந்தையே! பகையரசர்களாகிய பாணைகளுக்குச் சிங்கமே! நீ இறந்து போயினையே!; இனி ஸத்யத்துக்கு உண்மையாக றவாகுபவர் உன்னைப்போல் வேறுயாவருளர்! ஐயோ! ...

(இதுவுமது)

257. தேனடைந்த சோலைத் திருநாடு கைவிட்டுக்
கானடைந்தே னென்னத் தரியாது காவலநீ
வானடைந்தா யின்னமிருந்தேனான் வாழ்வுகந்தே
ஊவடைந்த தெவ்வருயிரடைந்த வொள்ளேலோய்!

(கருத்துரை) உடற்கொழுப்பை யடைந்த பகைவர்களது உயிரைக் கவர்ந்த ஒளி நிக்க வேற்படையையுடையவனே! தேன்மிக்க சோலைகள் குழந்த கோசலாட்டை நீங்கி னான் வனம்புக்கெனென்றறிந்த மாத்திரத்தில் அரசனே! நீ யென்னைப் பிரிந்த துயரத்தைப் பாடுபாறுக்கமாட்டாமல் பரலோகஞ் சென்றாய். நீ அங்ஙனஞ் சென்றதை யறிந்த உடனே னான் இறந்துபடவேண்டி யிருக்கவும் இறவாமல் பிழைத்திருக்கின்றேனந்தோ!

(இரங்குமிராமனைத் தம்பிமார் தாங்க வரிட்டன் தேற்றுதல்)

258. என்மெடுத்துப் பற்பலவும் பன்னியிடருமக்குங்
குன்மெடுத்த போலுங் குவவுத் தோட்கோளரியை
வன்றடக்கைத் தம்பியரும் வந்தடைந்த மன்னவருஞ்
சென்மெடுத்துத் தாங்கினார் மாவதிட்டன் தேற்றினான்.

(கருத்துரை) கீழே தெரிவித்தவாறு குரலெடுத்து மிகப் பலவார்த்தைகளை விடாது கூறித் துன்பத்தில் மூழ்குகிற மால்வரைத்தோளையு வலிய சிங்கம் போன்றவனுன ராமனை மஹாவீரர்களான தம்பிமார் மூவரும், அப்போது அங்கு வந்து சேர்ந்த அரசர்களும் அருகிற் கையாய் எடுத்து அணைத்தார்கள். மஹானான வலிஷ்ட முனிவன் தேறுதல் கூறுமவனாயினன்.

(இராமன் சக்ரவர்த்திக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்தல்)

259. புக்கான் புனவிடை முழுநிப் போந்தான்
தக்க நன்மறையவன் சடங்கு காட்டத் தான்
முக்கையி வீர்விதி முறையிவித்தான்
ஒக்கநின் றுயிர்தொறு முணர்வு நல்குவான்.

(கருத்துரை) ஸகல ஜீவராசிகளிடத்தும் ஒரு தன்மையாக நின்று அவற்றிற்கு அறிவையருளுந் திருமாலாகிய இராமன் நீரிவிறங்கி நீராடி வந்து, ஓதத்தக்க சிறந்த வேதங் களை யுணர்ந்த புரோஹிதனுன வலிஷ்ட பகவான் செய்யவேண்டுஞ் சடங்கையறிவிக்க, தான் கைகளால் முன்றுவிசை எடுத்து விடப்படுகிற தர்ப்பண நிரை சாஸ்த்ரோக்தமான முறைப்படி இறந்த தன் தந்தையை யுத்தேசித்து விட்டான்.

(பரதனது விரதவோடத்தைக் குறித்து இராமன் வினாநல்)

260. வரதன் துஞ்சிவன் வையமாணையாற்
சரத நினைவதே மகுடந் தாங்கலாய்
விரதவோடநீ யென் கொல்வேண்டுவான்
பரத கூறெனப் பரிந்து கூறினான்.

(கருத்து.) பரதனே! தான் சொன்னபடி வரம்தந்த சக்ரவர்த்தியை முடிந்தன பின்பு நிலவுலகம் அவனது கட்டளையால் உண்மையாக உன்னதேயாம், அங்ஙனமிருந் நீ முடிசூடாமல் தவவேடத்தை விரும்பிப் பூண்டது யாது காரணத்தாலோ? சொல் யென்று அன்புடன் வினவினான்.

(இராமனுக்குப் பரதன் மறுமொழி கூறுதல்)

261. நோவதாகலின் ஷலகை நோய்செய்த
பாலகாரியிற் பிறந்த பாவியேன்
சாவதோர்கிலேன் தவஞ்செய் வேனலேன்
யாவனாகி யிப்பழிநின் றேறுவேன்.

(கருத்து.) இந்நிலவுலகம் முழுதும் வருத்தமே யாம்படி வருத்தத்தை விளைவித்த பாயிடத்திற் பிறந்த பாவியேன் யான் இறக்கத் துணிந்திலேன். தவம் புரிதற்கும் ஏற்றவன லேன், இனி எத்தன்மைபனாய் இப்பழிப்பினின்று நீங்கி ஈடேறுவேன்.

(இராமனே அரசபுரியுமாறு பரதன் வேண்டுகல்)

262. உந்தைதீமையு முலகுருதநோய்
தந்ததீவினைத் தாய்செய் தீமையும்
எந்தை நீங்கமீண்டரசு செய்கெனச்
சிந்தையாவதுந் தெரியக் கூறினான்

(கருத்து.) எந்தாய்! உனது தந்தையான தசரதன் செய்த தீமையும், உலகுத் நேரத் தகாத துன்பத்தைச் செய்த பாவியான கைகேயி செய்த தீமையும் நீங்கும்படி அயோத்திக்குத் திரும்பி வந்து அரசாட்சி செய்வாயாக என்று தன் மனக்கருத்து முழுவதும் இராமனுக்கு விளங்கச் சொன்னான் பரதன்.

(இராமன் பரதனை நோக்கிக் கூறுதல்)

263. தாய்வரங்கொளத் தந்தையேவலான்
மேயதங்குலத் தரும மேவினேன்
நீவரங்கொளத் தவிர்தல் நீர்மையோ
ஆய்வரும்புலத்தறிவு மேவினாய்.

(கருத்து.) “ஆய்வரும் புலத்தறிவு மேவியாய்!” என்ற ஈற்றடி பரதனை நோக்கி விளி. ஆய்வு அரும் புலத்து அறிவு மேவினாய்!— ஆராய்ந்து அறிதற்கரிய அறநூல் நூல் முதலியவற்றின் உணர்வையடைந்த பரதனே! என்றவாறு. உனது தாயான கைகேயி வரம் பெற்றுக்கொள்ள அதற்குக் கட்டுப்பட்ட சக்ரவர்த்தியின் கட்டளையினால் நம குலத்துக்கேற்ற வொழுக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டேன்; உன்னுடைய வேண்டுகூறுக்கா அவ்வற நெறியை நான் தவிர்தல் தருமமாகுமோ? ஆசாது.....

(அரசு என்னதாகில் நான் உனக்குத் தந்தேன்; ஆள்க என்று பரதன் வேண்டுகல்)

264. முன்னர்வந்துதித் துலகமூன் றினும்
நின்னை யொப்பிலா நீபிறந்த பார்
என்னதாகில் யானின்று தந்தனென்
மன்னபோந்துநீ மகுடஞ் சூடு. இ
265. மலங்கி வையகம் வருந்தி வைகந்
உலங்கொள் தோளுனக் குறுவ செய்தியோ?
கலங்குருவணங் காத்தி போந்தெனப்
பொலங்குலாவுதான் பூண்டு வேண்டினான்.

(சுருத்து.) எனக்கு முன்னே வந்து பிறந்து மூவுலகங்களிலும் உன்னை யொப்பவரில்
வாத நீ பிறந்த பூமியானது நீ சொன்னபடி என்னுடையதானால் நான் அதனை இப்பொழுது
உனக்குத் தந்தேன். அரசனே! நீ மீண்டு வந்து முடிதரிப்பாயாக. என்று சொல்லி, நாயனே!
லவுலக முழுவதும் கலங்கி வருந்திநிற்க மஹாவீரனான உனது மனத்திற்கு இசைபவற்றைச்
செய்வாயோ? செய்தல் தகுதியன்று. ஆதலால் உலகம் கலங்காதபடி மீண்டுவந்து பாது
காப்பாய் என்றுஞ் சொல்லி இராமபிரானது அழகிய திருவடிசனைப் பிடித்துக்கொண்டு
பிரார்த்தித்தான் பரதன்.

266. எந்தையேவவான் டேமோடேமோன, வந்தகாலநான் வனத்துள்வைகநீ
தத்தபாரகந் தன்னை மெய்ம்மையால் அந்தநாளெலா மாளென்னுணையான்.

(சுருத்து.) எமது தந்தை நியமித்தபடி பதினாளுக்கு வருஷகாலம், நான் காட்டில்
வாசிக்க, நீ தந்தையளித்த ராஜ்யத்தை அத்தந்தையின் உண்மை தவறாதபடி எனது சட்டனை
பால் அந்தப் பதினாளுக்கு வருஷகாலம் அரசான்வாய்.

(பரதன் இராமரிடம் திருவடி நிலையை வேண்டிப் பெறுதல்)

267. எம்பிவன் பரதனும் வேறு செய்வதொன்றின்மையி வார்தென வெண்ணியெங்குவான்
செம்பையின் திருவடித் தலந்தந்திகேன, எம்மையுந் தருவன விரண்டு நன்கினான்.

(சுருத்து) பிறகு பரதனும் வேறு செய்யக்கூடவ தொன்றுமில்லாமையால், இராமனைப்
பிரிந்துசென்று அரசானதல் அரியதாமென்று நினைத்துக் கலங்கித் திகைத்தவனாய், பிரானே!
உனது பாதுகையை அன்போடு கொடுத்தருள்வாயென்று இராமனைப் பிரார்த்திக்க அப்
பெருமான், எல்லா வுலகவின்பங்களையும் கொடுத்தருள்வன வான தனது இரண்டு திருவடி
நிலைகளையும் தந்தருளினான்.

(திருவடி நிலையைச் சூடியவண்ணம் பரதன் தொழுது மீளுதல்)

268. அடித்தல மிரண்டையு மமுதகண்ணினான்
குடித்தல மிவையென முறையிற் குடினான்
படித்தலத் திறைஞ்சுவன் பரதன் போயினான்
போடித்தல மிவங்குறு பொலங்கொண் மேனியான்.

(சுருத்து) சுண்ணிர் பெருக நிர்ப்பவனும் லலத்தின் புழுதிபடிந்து விளங்குகிற அழகிய
திருமேனியை ஈடையனுபாகிய பரதன் அந்தப் பாதுகை யிரண்டையும் 'நமக்குக் கிரீடங்
கள் இவையே' என்று கொண்டு முறைப்படி சிரமேற் கொண்டவனாய்த் தரையில் விழுந்து
வணங்கி மீண்டு சென்றான்

(பரதன் அயோத்தி சேரது நந்திக் கிராமத்திலிருந்தல்)

269. நந்தியம் பதியிடை நாடன்பாதுகஞ், செந்தனிக் கொன்றுறைசெலுத்தச் சிந்தையான்
இந்தியங்கனையலித் திருத்தன்மையினான், அந்தியம்பாலு நீர்அருத கண்ணினான்.

(சுருத்து) நந்திக்கிராம மென்னுமிடத்திலே இராமபிரானது திருவடிநிலை முறைப்படி
தசங்கோல் செலுத்தப் பரதன் இரவும் பசலும் அழுதுகொண்டே மனத்தினால் ஐம்பொறி
களையும் மடக்கி அங்கே தங்கியிருந்தனான்.

திருவடி சூட்டுபடலம் முற்றிற்று.

கம்பரின்பக்கவித்திரட்டில் அயோத்தியாகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

மற்ற நான்கு காண்டங்கள் தனிப் புத்தகமாக வெளிவரும்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்த

கம்பரின்பக் கவித்திரட்டில்

முதற்பகுதி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம: ஸ்ரீமத்வரவருமுகே நம:

ந்ருஸிம்ஹப்ரியா ப்ரத்யாக்க்யானம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி. ப்ர. அண்ணங்கராசாரியரெழுதியது.

1. ஊர் பேரில்லாமலும் தேதியில்லாமலும் (துர்நிச்சுாசிச்சுா—1) என்கிற ஓர் நிந்தைக் கந்தை இன்று (10—6—61) நம்முடைய பார்வைக்கு வந்தது. இதை யெழுதியவர் யார்? இதிலுள்ள விஷயங்கள் யாவை? இத்யாதிகளைப் பற்றி அடுத்தபடியாகப் பேசுவோம். இதிலுள்ள மிக முக்கியமான விஷயத்திற்கு நாம் முன்னம் விடை தருவோம்.

“தான் கெட்டது மன்னியில் சந்திரபுஷ்கரிணியையும் கெடுத்தானும்” என்ற பழமொழி இவருக்காக ஏற்பட்டது தான். வதந்தியில் செவிப்பட்ட வானமாமலைச் செய்தியென்று ஒரு தலைப்பிட்டு அதில் இது கண்ட கனுவையும் தான் அப்போது பிதற்றுவதாகவும் எழுதியிருக்கிறது. வானமாமலை மடத்தாரும் ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தாரும் கலா வைஷ்ணவம் பாராட்டி வீண் சண்டைகளுக்கு செல்வதே எப்போதும் கிடையாது. இதன் வியாபாரம் வம்பு பேசுவதும் தூஷணம் செய்வதுமே யாதலால் மாயாஜாலங்களைச் செய்கிறது. ஸ்ரீவானமாமலைக்கு ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ஜியர் எழுந்தருளிய போது இது எழுதியிருப்பது போல் ஏதாவது நடந்ததாக ஸ்தம்பமாக இதனால் சொல்ல முடியுமா? செவிப்பட்ட என்கிறதே; யார் மூலம் என்பதை நிரூபிக்க முடியுமா? வேறு எந்த விதமான விசாரமும் வேண்டாம்; இது எழுதியிருக்கும் செய்தியை ப்ராமாணிகமாக நிரூபித்து விட்டால் போதும்.”

என்று ப்ரக்ருத நிந்தைக் கந்தையில் (பக்கம் 2ல்) எழுதப்பட்டிருக்கிறது. “வேறு எந்த விசாரமும் வேண்டாம், இதை நிரூபித்து விட்டால் போதும்” என்றெழுதி யிருப்பதால் அதையே ஸப்ராமாணமாக நிரூபிக்கிறோம். தேவப்பெருமாள் திருத்தேரன்று வெளிவந்த ஸ்ரீராமானுஜன் 149ல் ந்ருஸிம்ஹப்ரியா நிச்சுணம் என்னும் வியாஸத்தில் நாமெழுதி வெளியிட்டிருப்பதை இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

“வானமாமலையிலுள்ள வித்வான்கள் நால்வர் அப்போதே நமக்கு ஸ்ரீமுகங்கள் அருளியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவரும் இது ஸ்வகபோல கல்பித மென்று எழுதவில்லை. நாம் எழுதியிருந்த வகையில் ப்ரஸங்கம் நடந்ததுண்டு என்றும், இங்கே யிருக்கின்ற வித்வான்களில் யாராவது இதற்கு மறுப்புச் சொல்லுவதானால் சொல்லலாம் என்று அந்த ஜியர் சொன்னதாகத் தெரியவில்லை யென்றும், லௌகிக விரோதமாக அவர் ப்ரஸங்கித்ததுண்டு; உடனே நாங்கள் சிலர் ஏகாந்தத்திற் சென்று ‘இப்படி யெல்லாம் அஸதஸ்யமாகப் பேசுவது தகுதியன்று’ என்றுணர்த்தினோம் என்றும் தமிழிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் நமக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்த ஸ்ரீமுகங்கள் அவசியமானபோது அச்சாகி வெளிரும்”

என்று நாம் எழுதி ப்ரசரம் செய்தே யிருக்கிறோம். வானமாமலை வித்வான்கள் விடுத்த அந்த ஸ்ரீமுகங்கள் அவசியமானபோது அச்சாகி வெளிவருமென்று நாம் தெரிவித்திருந்த படியே இப்போது அவசியம் ஏற்பட்டதனால் இதோ அச்சாகி வெளிவருகிறது.

2. தமிழில் வந்த ஸ்ரீமுகங்கள் நிற்க; மிகச் சிறந்த வித்வான் எழுதின ஸம்ஸ்கிருத ஸ்ரீமுகத்தை இதன் கீழ் வெளியிடுகிறோம். வானமாமலையில் ஸ்ரீராமானுஜ ஸம்ஸ்கிருத வித்யாசாலா என்றொரு ஸம்ஸ்கிருத வித்யாலயம் நெடுநாளாக வுள்ளது. அதில் தலைமைப் பண்டிதராயும், மடத்திலும் ஆஸ்தான வித்வானாயும் விளங்குபவர் ஸ்ரீமதுபய வே. A. கோபாலயங்கார் ஸ்வாமி யென்பவர். இந்த ஸ்வாமி நமக்கு நெடுநாளாக ஸ்வாமி? ப்ரான ஐவாவா? நம்முடைய ஸம்ஸ்கிருத பத்ரிகைகளையும் தமிழ்ப்பத்ரிகைகளையும்

வானமாமலை மடம் ஆஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ உவே. A. கோபாலயங்கார் ஸ்வாமிநின் பூமுதம்,
ஸ்ரீஉதே நாராயணஜாய நம: | வாழ்கலென

കുശയ്യു !

27-4-61

[illegible]

இந்த வடமொழிக் கடிதத்தில் என்ன எழுதப்பட்டிருக்கிறதோ அதைத் தான் நூராமாநுஜன் 149ல் எழுதினோம்; அதையே இதிலும் அநுவதித்தோம். வானமாமலையில் இந்த ஜீயர் செய்த ப்ரஸங்கத்தில் “விஜதாநவி கூாஸூத விஷயாஸு ப்ராஸூத வனெவ.” [லோகாபிராமமான விஷயங்களோடு நில்லாமல் சில அஸந்தர்ப்ப விஷயங்களையும் ப்ரஸ்தாவிக்கவே ப்ரஸ்தாவித்தார்] என்றெழுதி விட்டு உடனே எழுதியிருப்பதைப் பார்ப்பார்.

“தாவதா தாடிஸவிஷயபுஷ்டாவக்ஷண வனவ தவ்யாடுவ வஸஹாயா
உஷாவி: ப்ருத்யவஸூய ப்ருஹாராவஸூநம் சுருஹைஹீவநம் சுத-புவிதி
ம டி சுஷிணாநாஉஷாகம் வஸாணி:”

என்மேழ்தியுள்ளார் வானமாமலை வித்வான். இதன் பொருளை நாம் விவரிக்க வேண்டியிரு

எனவே. “அஸதஸ்யமான விஷயத்தை அவர் சொன்னதற்காக அந்த க்ஷணத்திலேயே அந்த நபரையிலேயே நாங்கள் எதிரிட்டு பூசல் விளைவிக்க வேண்டியது அவசியமென்று சிவன் கணக்கக் கூடுமானாலும் தாக்ஷிணிய பரவஸர்களான நாங்கள் அந்த வழிக்குச் செல்லவில்லை என்பது தவிர வேறென்றும் பொருளன்று. வேறு பொருளுண்டாகில் சொல்லிக் காணாம்.” **“வ்ருணாவஸரமம் க்ஷுபெஹிபி”** என்று அப்ரஸக்தமாக வொரு விதமான எழுதுவரா? அங்கேயே புடைத்திருக்க வேண்டுமென்றும் ஆனாலும் தாக்ஷிணியத்தாலே அது செய்திலோ மென்றும் வெகு சாதூர்யமாகத் தெரிவித்தாராகிறார். இந்த வாத்தின் பொருள் எப்படியாவதிருக்கட்டும். ஜீயர் ஸபையில் அஸதஸ்யமாகப் பேசினாரென்பதும், **“யஜ்ஞகூலம் ஹஸி வெவாபயேசு”** என்கிற கணக்கிலே ஸிக்ஷித்தோமென்றும் பஷ்டமாகக் காட்டியிருக்கிறார். *** விலாப சமாஸ்யே ஜகஹ் ச புரோஹிதம் *** என்கிற ஸ்ரீராமாண ச்லோகத்தை வியாக்கியானித்தருளா நின்ற நம்பிள்ளை **“[ஸபாமத்யே புரோஹிதம் கர்ஹே] * நியமாதிச்ரமம் ரஹஸி போதயேத் *** என்கிற நிலையும் பார்த்திலன்” என்று ரிட்டத்திலும், **“... என்ற நிலையைக் குலைத்தான். புரோஹிதத்வமாகிற ஹேது கழிகை இனாலே”** என்று மற்றோரிடத்திலும் அருளியுள்ளார் ஸ்ரீபரதாழ்வானப் போலே தங்கரால் நடந்துகொள்ள முடியவில்லை யென்கிற நிர்வேதத்தை அந்த ஸ்ரீமுகம் நன்கு காட்டியுள்ள தென்பதை மிதமதிகளும் அறிவர்கள்.

3. “வேறு எந்த விசாரமும் வேண்டாம்: வானமாமலைச் செய்தியை ப்ராமானிகராக நிரூபித்து விட்டால் போதும்” என்று இவர் எழுதியபடி நிரூபித்தாயிற்று. இனி இவர் செய்யவேண்டிய தென்ன? **“வெட்கங்கெட்ட பிழைப்புதானே என்னுடையது”** என்று பெருந் தெருவே பறைசாற்றி யுலாவ வேண்டுமத்தனை.

4. முக்கியமான விஷயத்தை மூதலித்தாயிற்று. இனி இந்த நினைக் கந்தையை தியோடந்தமாக ஆராய்வோம். இந்தக் கந்தையை யெழுதியவர் ஒரு துறவி யென்பதைத் தோமே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டிக் கொள்ளுகிறார். முன்னாச்ரமப் பெயரையும் இவ்வாச்ரமப் பெயரையும் வெட்ட வெளிச்சமாகக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அப்படியிருந்தும், கையே டத்திடாமலும் தேதி யில்லாமலும் அச்சுக்கூடத்தின் பெயரை மறைத்தும் பாமரக்குத்யராக வெளியிடுவது எதற்காக? ஆகைத்ர வையவேணு மென்பதற்காகத் தானே. தாராளமாக எவ்வளவும் வையட்டும். நாம் பல பல விஷயங்களை யெடுத்து, ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நமஹா பேர்வழிகளின் ஞானச் சாயங்களை அலசியலசி யிருக்கிறோம். அவற்றில் ஒன்றி ண்டுக்காவது ஸாஸ்த்ரியமான ஸமாதான மெழுதிவிட்டு இவர்கள் நம்மை எவ்வளவு ஸாஷித்தாலும் பொருந்தும். ந்ருஷீம்ஹப்ரியா பண்டிதர்களின் அஜ்ஞான அந்யதாஜ்ஞானங் களை நாம் அபரிமிதமாக எடுத்துக்காட்டி *** பேர்க்கவும் பேராவே *** என்னும்படி விளக்கி யிருக்கிறோம். அவை பேர்க்கவும் பேராதவையே யென்பதை ஸ்ரீமத் கோமல் ஸ்வாமி ந்தலானார் [அஹோபிலமடத்தைச் சேர்ந்தவர்களே] சிலாசாஸனமிட்டு நாட்டியிருக்கிறார். இதை ஸ்வாமி 22—5—61ல் அநுக்ரஹித்த ஸ்ரீமுகத்திலுள்ள வாசகத்தை (ஸ்ரீரா. 49. ந்ருஷீம்ஹப்ரியா நிர்க்ஷணத்தில் பக்கம் 4ல்) வெளியிட்டிருக்கிறோம். மீண்டு இங்கும் வெளியிடுகிறோம்.

“அம்ருதலஹரி அம்ருதலஹரியே யாதலால் அந்த அபர்யாப்தாம்ருதத்தை எவ்வளவு பருகியும் த்ருப்தியே பிறக்கவில்லை. குழாங்களும்புபவித்தது ... விஷயங்களை அலசி யலசி அபூர்வ விஷயங்களை ஸாதிப்பது (௨௨௩௦ ௨௨௩௧ ௨௨௩௨ ௨௨௩௩ ௨௨௩௪ ௨௨௩௫ ௨௨௩௬ ௨௨௩௭ ௨௨௩௮ ௨௨௩௯ ௨௨௪௦ ௨௨௪௧ ௨௨௪௨ ௨௨௪௩ ௨௨௪௪ ௨௨௪௫ ௨௨௪௬ ௨௨௪௭ ௨௨௪௮ ௨௨௪௯ ௨௨௫௦ ௨௨௫௧ ௨௨௫௨ ௨௨௫௩ ௨௨௫௪ ௨௨௫௫ ௨௨௫௬ ௨௨௫௭ ௨௨௫௮ ௨௨௫௯ ௨௨௬௦ ௨௨௬௧ ௨௨௬௨ ௨௨௬௩ ௨௨௬௪ ௨௨௬௫ ௨௨௬௬ ௨௨௬௭ ௨௨௬௮ ௨௨௬௯ ௨௨௭௦ ௨௨௭௧ ௨௨௭௨ ௨௨௭௩ ௨௨௭௪ ௨௨௭௫ ௨௨௭௬ ௨௨௭௭ ௨௨௭௮ ௨௨௭௯ ௨௨௮௦ ௨௨௮௧ ௨௨௮௨ ௨௨௮௩ ௨௨௮௪ ௨௨௮௫ ௨௨௮௬ ௨௨௮௭ ௨௨௮௮ ௨௨௮௯ ௨௨௯௦ ௨௨௯௧ ௨௨௯௨ ௨௨௯௩ ௨௨௯௪ ௨௨௯௫ ௨௨௯௬ ௨௨௯௭ ௨௨௯௮ ௨௨௯௯ ௨௩௦௦ ௨௩௦௧ ௨௩௦௨ ௨௩௦௩ ௨௩௦௪ ௨௩௦௫ ௨௩௦௬ ௨௩௦௭ ௨௩௦௮ ௨௩௦௯ ௨௩௧௦ ௨௩௧௧ ௨௩௧௨ ௨௩௧௩ ௨௩௧௪ ௨௩௧௫ ௨௩௧௬ ௨௩௧௭ ௨௩௧௮ ௨௩௧௯ ௨௩௨௦ ௨௩௨௧ ௨௩௨௨ ௨௩௨௩ ௨௩௨௪ ௨௩௨௫ ௨௩௨௬ ௨௩௨௭ ௨௩௨௮ ௨௩௨௯ ௨௩௩௦ ௨௩௩௧ ௨௩௩௨ ௨௩௩௩ ௨௩௩௪ ௨௩௩௫ ௨௩௩௬ ௨௩௩௭ ௨௩௩௮ ௨௩௩௯ ௨௩௪௦ ௨௩௪௧ ௨௩௪௨ ௨௩௪௩ ௨௩௪௪ ௨௩௪௫ ௨௩௪௬ ௨௩௪௭ ௨௩௪௮ ௨௩௪௯ ௨௩௫௦ ௨௩௫௧ ௨௩௫௨ ௨௩௫௩ ௨௩௫௪ ௨௩௫௫ ௨௩௫௬ ௨௩௫௭ ௨௩௫௮ ௨௩௫௯ ௨௩௬௦ ௨௩௬௧ ௨௩௬௨ ௨௩௬௩ ௨௩௬௪ ௨௩௬௫ ௨௩௬௬ ௨௩௬௭ ௨௩௬௮ ௨௩௬௯ ௨௩௭௦ ௨௩௭௧ ௨௩௭௨ ௨௩௭௩ ௨௩௭௪ ௨௩௭௫ ௨௩௭௬ ௨௩௭௭ ௨௩௭௮ ௨௩௭௯ ௨௩௮௦ ௨௩௮௧ ௨௩௮௨ ௨௩௮௩ ௨௩௮௪ ௨௩௮௫ ௨௩௮௬ ௨௩௮௭ ௨௩௮௮ ௨௩௮௯ ௨௩௯௦ ௨௩௯௧ ௨௩௯௨ ௨௩௯௩ ௨௩௯௪ ௨௩௯௫ ௨௩௯௬ ௨௩௯௭ ௨௩௯௮ ௨௩௯௯ ௨௪௦௦ ௨௪௦௧ ௨௪௦௨ ௨௪௦௩ ௨௪௦௪ ௨௪௦௫ ௨௪௦௬ ௨௪௦௭ ௨௪௦௮ ௨௪௦௯ ௨௪௧௦ ௨௪௧௧ ௨௪௧௨ ௨௪௧௩ ௨௪௧௪ ௨௪௧௫ ௨௪௧௬ ௨௪௧௭ ௨௪௧௮ ௨௪௧௯ ௨௪௨௦ ௨௪௨௧ ௨௪௨௨ ௨௪௨௩ ௨௪௨௪ ௨௪௨௫ ௨௪௨௬ ௨௪௨௭ ௨௪௨௮ ௨௪௨௯ ௨௪௩௦ ௨௪௩௧ ௨௪௩௨ ௨௪௩௩ ௨௪௩௪ ௨௪௩௫ ௨௪௩௬ ௨௪௩௭ ௨௪௩௮ ௨௪௩௯ ௨௪௪௦ ௨௪௪௧ ௨௪௪௨ ௨௪௪௩ ௨௪௪௪ ௨௪௪௫ ௨௪௪௬ ௨௪௪௭ ௨௪௪௮ ௨௪௪௯ ௨௪௫௦ ௨௪௫௧ ௨௪௫௨ ௨௪௫௩ ௨௪௫௪ ௨௪௫௫ ௨௪௫௬ ௨௪௫௭ ௨௪௫௮ ௨௪௫௯ ௨௪௬௦ ௨௪௬௧ ௨௪௬௨ ௨௪௬௩ ௨௪௬௪ ௨௪௬௫ ௨௪௬௬ ௨௪௬௭ ௨௪௬௮ ௨௪௬௯ ௨௪௭௦ ௨௪௭௧ ௨௪௭௨ ௨௪௭௩ ௨௪௭௪ ௨௪௭௫ ௨௪௭௬ ௨௪௭௭ ௨௪௭௮ ௨௪௭௯ ௨௪௮௦ ௨௪௮௧ ௨௪௮௨ ௨௪௮௩ ௨௪௮௪ ௨௪௮௫ ௨௪௮௬ ௨௪௮௭ ௨௪௮௮ ௨௪௮௯ ௨௪௯௦ ௨௪௯௧ ௨௪௯௨ ௨௪௯௩ ௨௪௯௪ ௨௪௯௫ ௨௪௯௬ ௨௪௯௭ ௨௪௯௮ ௨௪௯௯ ௨௫௦௦ ௨௫௦௧ ௨௫௦௨ ௨௫௦௩ ௨௫௦௪ ௨௫௦௫ ௨௫௦௬ ௨௫௦௭ ௨௫௦௮ ௨௫௦௯ ௨௫௧௦ ௨௫௧௧ ௨௫௧௨ ௨௫௧௩ ௨௫௧௪ ௨௫௧௫ ௨௫௧௬ ௨௫௧௭ ௨௫௧௮ ௨௫௧௯ ௨௫௨௦ ௨௫௨௧ ௨௫௨௨ ௨௫௨௩ ௨௫௨௪ ௨௫௨௫ ௨௫௨௬ ௨௫௨௭ ௨௫௨௮ ௨௫௨௯ ௨௫௩௦ ௨௫௩௧ ௨௫௩௨ ௨௫௩௩ ௨௫௩௪ ௨௫௩௫ ௨௫௩௬ ௨௫௩௭ ௨௫௩௮ ௨௫௩௯ ௨௫௪௦ ௨௫௪௧ ௨௫௪௨ ௨௫௪௩ ௨௫௪௪ ௨௫௪௫ ௨௫௪௬ ௨௫௪௭ ௨௫௪௮ ௨௫௪௯ ௨௫௫௦ ௨௫௫௧ ௨௫௫௨ ௨௫௫௩ ௨௫௫௪ ௨௫௫௫ ௨௫௫௬ ௨௫௫௭ ௨௫௫௮ ௨௫௫௯ ௨௫௬௦ ௨௫௬௧ ௨௫௬௨ ௨௫௬௩ ௨௫௬௪ ௨௫௬௫ ௨௫௬௬ ௨௫௬௭ ௨௫௬௮ ௨௫௬௯ ௨௫௭௦ ௨௫௭௧ ௨௫௭௨ ௨௫௭௩ ௨௫௭௪ ௨௫௭௫ ௨௫௭௬ ௨௫௭௭ ௨௫௭௮ ௨௫௭௯ ௨௫௮௦ ௨௫௮௧ ௨௫௮௨ ௨௫௮௩ ௨௫௮௪ ௨௫௮௫ ௨௫௮௬ ௨௫௮௭ ௨௫௮௮ ௨௫௮௯ ௨௫௯௦ ௨௫௯௧ ௨௫௯௨ ௨௫௯௩ ௨௫௯௪ ௨௫௯௫ ௨௫௯௬ ௨௫௯௭ ௨௫௯௮ ௨௫௯௯ ௨௬௦௦ ௨௬௦௧ ௨௬௦௨ ௨௬௦௩ ௨௬௦௪ ௨௬௦௫ ௨௬௦௬ ௨௬௦௭ ௨௬௦௮ ௨௬௦௯ ௨௬௧௦ ௨௬௧௧ ௨௬௧௨ ௨௬௧௩ ௨௬௧௪ ௨௬௧௫ ௨௬௧௬ ௨௬௧௭ ௨௬௧௮ ௨௬௧௯ ௨௬௨௦ ௨௬௨௧ ௨௬௨௨ ௨௬௨௩ ௨௬௨௪ ௨௬௨௫ ௨௬௨௬ ௨௬௨௭ ௨௬௨௮ ௨௬௨௯ ௨௬௩௦ ௨௬௩௧ ௨௬௩௨ ௨௬௩௩ ௨௬௩௪ ௨௬௩௫ ௨௬௩௬ ௨௬௩௭ ௨௬௩௮ ௨௬௩௯ ௨௬௪௦ ௨௬௪௧ ௨௬௪௨ ௨௬௪௩ ௨௬௪௪ ௨௬௪௫ ௨௬௪௬ ௨௬௪௭ ௨௬௪௮ ௨௬௪௯ ௨௬௫௦ ௨௬௫௧ ௨௬௫௨ ௨௬௫௩ ௨௬௫௪ ௨௬௫௫ ௨௬௫௬ ௨௬௫௭ ௨௬௫௮ ௨௬௫௯ ௨௬௬௦ ௨௬௬௧ ௨௬௬௨ ௨௬௬௩ ௨௬௬௪ ௨௬௬௫ ௨௬௬௬ ௨௬௬௭ ௨௬௬௮ ௨௬௬௯ ௨௬௭௦ ௨௬௭௧ ௨௬௭௨ ௨௬௭௩ ௨௬௭௪ ௨௬௭௫ ௨௬௭௬ ௨௬௭௭ ௨௬௭௮ ௨௬௭௯ ௨௬௮௦ ௨௬௮௧ ௨௬௮௨ ௨௬௮௩ ௨௬௮௪ ௨௬௮௫ ௨௬௮௬ ௨௬௮௭ ௨௬௮௮ ௨௬௮௯ ௨௬௯௦ ௨௬௯௧ ௨௬௯௨ ௨௬௯௩ ௨௬௯௪ ௨௬௯௫ ௨௬௯௬ ௨௬௯௭ ௨௬௯௮ ௨௬௯௯ ௨௭௦௦ ௨௭௦௧ ௨௭௦௨ ௨௭௦௩ ௨௭௦௪ ௨௭௦௫ ௨௭௦௬ ௨௭௦௭ ௨௭௦௮ ௨௭௦௯ ௨௭௧௦ ௨௭௧௧ ௨௭௧௨ ௨௭௧௩ ௨௭௧௪ ௨௭௧௫ ௨௭௧௬ ௨௭௧௭ ௨௭௧௮ ௨௭௧௯ ௨௭௨௦ ௨௭௨௧ ௨௭௨௨ ௨௭௨௩ ௨௭௨௪ ௨௭௨௫ ௨௭௨௬ ௨௭௨௭ ௨௭௨௮ ௨௭௨௯ ௨௭௩௦ ௨௭௩௧ ௨௭௩௨ ௨௭௩௩ ௨௭௩௪ ௨௭௩௫ ௨௭௩௬ ௨௭௩௭ ௨௭௩௮ ௨௭௩௯ ௨௭௪௦ ௨௭௪௧ ௨௭௪௨ ௨௭௪௩ ௨௭௪௪ ௨௭௪௫ ௨௭௪௬ ௨௭௪௭ ௨௭௪௮ ௨௭௪௯ ௨௭௫௦ ௨௭௫௧ ௨௭௫௨ ௨௭௫௩ ௨௭௫௪ ௨௭௫௫ ௨௭௫௬ ௨௭௫௭ ௨௭௫௮ ௨௭௫௯ ௨௭௬௦ ௨௭௬௧ ௨௭௬௨ ௨௭௬௩ ௨௭௬௪ ௨௭௬௫ ௨௭௬௬ ௨௭௬௭ ௨௭௬௮ ௨௭௬௯ ௨௭௭௦ ௨௭௭௧ ௨௭௭௨ ௨௭௭௩ ௨௭௭௪ ௨௭௭௫ ௨௭௭௬ ௨௭௭௭ ௨௭௭௮ ௨௭௭௯ ௨௭௮௦ ௨௭௮௧ ௨௭௮௨ ௨௭௮௩ ௨௭௮௪ ௨௭௮௫ ௨௭௮௬ ௨௭௮௭ ௨௭௮௮ ௨௭௮௯ ௨௭௯௦ ௨௭௯௧ ௨௭௯௨ ௨௭௯௩ ௨௭௯௪ ௨௭௯௫ ௨௭௯௬ ௨௭௯௭ ௨௭௯௮ ௨௭௯௯ ௨௮௦௦ ௨௮௦௧ ௨௮௦௨ ௨௮௦௩ ௨௮௦௪ ௨௮௦௫ ௨௮௦௬ ௨௮௦௭ ௨௮௦௮ ௨௮௦௯ ௨௮௧௦ ௨௮௧௧ ௨௮௧௨ ௨௮௧௩ ௨௮௧௪ ௨௮௧௫ ௨௮௧௬ ௨௮௧௭ ௨௮௧௮ ௨௮௧௯ ௨௮௨௦ ௨௮௨௧ ௨௮௨௨ ௨௮௨௩ ௨௮௨௪ ௨௮௨௫ ௨௮௨௬ ௨௮௨௭ ௨௮௨௮ ௨௮௨௯ ௨௮௩௦ ௨௮௩௧ ௨௮௩௨ ௨௮௩௩ ௨௮௩௪ ௨௮௩௫ ௨௮௩௬ ௨௮௩௭ ௨௮௩௮ ௨௮௩௯ ௨௮௪௦ ௨௮௪௧ ௨௮௪௨ ௨௮௪௩ ௨௮௪௪ ௨௮௪௫ ௨௮௪௬ ௨௮௪௭ ௨௮௪௮ ௨௮௪௯ ௨௮௫௦ ௨௮௫௧ ௨௮௫௨ ௨௮௫௩ ௨௮௫௪ ௨௮௫௫ ௨௮௫௬ ௨௮௫௭ ௨௮௫௮ ௨௮௫௯ ௨௮௬௦ ௨௮௬௧ ௨௮௬௨ ௨௮௬௩ ௨௮௬௪ ௨௮௬௫ ௨௮௬௬ ௨௮௬௭ ௨௮௬௮ ௨௮௬௯ ௨௮௭௦ ௨௮௭௧ ௨௮௭௨ ௨௮௭௩ ௨௮௭௪ ௨௮௭௫ ௨௮௭௬ ௨௮௭௭ ௨௮௭௮ ௨௮௭௯ ௨௮௮௦ ௨௮௮௧ ௨௮௮௨ ௨௮௮௩ ௨௮௮௪ ௨௮௮௫ ௨௮௮௬ ௨௮௮௭ ௨௮௮௮ ௨௮௮௯ ௨௮௯௦ ௨௮௯௧ ௨௮௯௨ ௨௮௯௩ ௨௮௯௪ ௨௮௯௫ ௨௮௯௬ ௨௮௯௭ ௨௮௯௮ ௨௮௯௯ ௨௯௦௦ ௨௯௦௧ ௨௯௦௨ ௨௯௦௩ ௨௯௦௪ ௨௯௦௫ ௨௯௦௬ ௨௯௦௭ ௨௯௦௮ ௨௯௦௯ ௨௯௧௦ ௨௯௧௧ ௨௯௧௨ ௨௯௧௩ ௨௯௧௪ ௨௯௧௫ ௨௯௧௬ ௨௯௧௭ ௨௯௧௮ ௨௯௧௯ ௨௯௨௦ ௨௯௨௧ ௨௯௨௨ ௨௯௨௩ ௨௯௨௪ ௨௯௨௫ ௨௯௨௬ ௨௯௨௭ ௨௯௨௮ ௨௯௨௯ ௨௯௩௦ ௨௯௩௧ ௨௯௩௨ ௨௯௩௩ ௨௯௩௪ ௨௯௩௫ ௨௯௩௬ ௨௯௩௭ ௨௯௩௮ ௨௯௩௯ ௨௯௪௦ ௨௯௪௧ ௨௯௪௨ ௨௯௪௩ ௨௯௪௪ ௨௯௪௫ ௨௯௪௬ ௨௯௪௭ ௨௯௪௮ ௨௯௪௯ ௨௯௫௦ ௨௯௫௧ ௨௯௫௨ ௨௯௫௩ ௨௯௫௪ ௨௯௫௫ ௨௯௫௬ ௨௯௫௭ ௨௯௫௮ ௨௯௫௯ ௨௯௬௦ ௨௯௬௧ ௨௯௬௨ ௨௯௬௩ ௨௯௬௪ ௨௯௬௫ ௨௯௬௬ ௨௯௬௭ ௨௯௬௮ ௨௯௬௯ ௨௯௭௦ ௨௯௭௧ ௨௯௭௨ ௨௯௭௩ ௨௯௭௪ ௨௯௭௫ ௨௯௭௬ ௨௯௭௭ ௨௯௭௮ ௨௯௭௯ ௨௯௮௦ ௨௯௮௧ ௨௯௮௨ ௨௯௮௩ ௨௯௮௪ ௨௯௮௫ ௨௯௮௬ ௨௯௮௭ ௨௯௮௮ ௨௯௮௯ ௨௯௯௦ ௨௯௯௧ ௨௯௯௨ ௨௯௯௩ ௨௯௯௪ ௨௯௯௫ ௨௯௯௬ ௨௯௯௭ ௨௯௯௮ ௨௯௯௯ ௩௦௦௦ ௩௦௦௧ ௩௦௦௨ ௩௦௦௩ ௩௦௦௪ ௩௦௦௫ ௩௦௦௬ ௩௦௦௭ ௩௦௦௮ ௩௦௦௯ ௩௦௧௦ ௩௦௧௧ ௩௦௧௨ ௩௦௧௩ ௩௦௧௪ ௩௦௧௫ ௩௦௧௬ ௩௦௧௭ ௩௦௧௮ ௩௦௧௯ ௩௦௨௦ ௩௦௨௧ ௩௦௨௨ ௩௦௨௩ ௩௦௨௪ ௩௦௨௫ ௩௦௨௬ ௩௦௨௭ ௩௦௨௮ ௩௦௨௯ ௩௦௩௦ ௩௦௩௧ ௩௦௩௨ ௩௦௩௩ ௩௦௩௪ ௩௦௩௫ ௩௦௩௬ ௩௦௩௭ ௩௦௩௮ ௩௦௩௯ ௩௦௪௦ ௩௦௪௧ ௩௦௪௨ ௩௦௪௩ ௩௦௪௪ ௩௦௪௫ ௩௦௪௬ ௩௦௪௭ ௩௦௪௮ ௩௦௪௯ ௩௦௫௦ ௩௦௫௧ ௩௦௫௨ ௩௦௫௩ ௩௦௫௪ ௩௦௫௫ ௩௦௫௬ ௩௦௫௭ ௩௦௫௮ ௩௦௫௯ ௩௦௬௦ ௩௦௬௧ ௩௦௬௨ ௩௦௬௩ ௩௦௬௪ ௩௦௬௫ ௩௦௬௬ ௩௦௬௭ ௩௦௬௮ ௩௦௬௯ ௩௦௭௦ ௩௦௭௧ ௩௦௭௨ ௩௦௭௩ ௩௦௭௪ ௩௦௭௫ ௩௦௭௬ ௩௦௭௭ ௩௦௭௮ ௩௦௭௯ ௩௦௮௦ ௩௦௮௧ ௩௦௮௨ ௩௦௮௩ ௩௦௮௪ ௩௦௮௫ ௩௦௮௬ ௩௦௮௭ ௩௦௮௮ ௩௦௮௯ ௩௦௯௦ ௩௦௯௧ ௩௦௯௨ ௩௦௯௩ ௩௦௯௪ ௩௦௯௫ ௩௦௯௬ ௩௦௯௭ ௩௦௯௮ ௩௦௯௯ ௩௧௦௦ ௩௧௦௧ ௩௧௦௨ ௩௧௦௩ ௩௧௦௪ ௩௧௦௫ ௩௧௦௬ ௩௧௦௭ ௩௧௦௮ ௩௧௦௯ ௩௧௧௦ ௩௧௧௧ ௩௧௧௨ ௩௧௧௩ ௩௧௧௪ ௩௧௧௫ ௩௧௧௬ ௩௧௧௭ ௩௧௧௮ ௩௧௧௯ ௩௧௨௦ ௩௧௨௧ ௩௧௨௨ ௩௧௨௩ ௩௧௨௪ ௩௧௨௫ ௩௧௨௬ ௩௧௨௭ ௩௧௨௮ ௩௧௨௯ ௩௧௩௦ ௩௧௩௧ ௩௧௩௨ ௩௧௩௩ ௩௧௩௪ ௩௧௩௫ ௩௧௩௬ ௩௧௩௭ ௩௧௩௮ ௩௧௩௯ ௩௧௪௦ ௩௧௪௧ ௩௧௪௨ ௩௧௪௩ ௩௧௪௪ ௩௧௪௫ ௩௧௪௬ ௩௧௪௭ ௩௧௪௮ ௩௧௪௯ ௩௧௫௦ ௩௧௫௧ ௩௧௫௨ ௩௧௫௩ ௩௧௫௪ ௩௧௫௫ ௩௧௫௬ ௩௧௫௭ ௩௧௫௮ ௩௧௫௯ ௩௧௬௦ ௩௧௬௧ ௩௧௬௨ ௩௧௬௩ ௩௧௬௪ ௩௧௬௫ ௩௧௬௬ ௩௧௬௭ ௩௧௬௮ ௩௧௬௯ ௩௧௭௦ ௩௧௭௧ ௩௧௭௨ ௩௧௭௩ ௩௧௭௪ ௩௧௭௫ ௩௧௭௬ ௩௧௭௭ ௩௧௭௮ ௩௧௭௯ ௩௧௮௦ ௩௧௮௧ ௩௧௮௨ ௩௧௮௩ ௩௧௮௪ ௩௧௮௫ ௩௧௮௬ ௩௧௮௭ ௩௧௮௮ ௩௧௮௯ ௩௧௯௦ ௩௧௯௧ ௩௧௯௨ ௩௧௯௩ ௩௧௯௪ ௩௧௯௫ ௩௧௯௬ ௩௧௯௭ ௩௧௯௮ ௩௧௯௯ ௩௨௦௦ ௩௨௦௧ ௩௨௦௨ ௩௨௦௩ ௩௨௦௪ ௩௨௦௫ ௩௨௦௬ ௩௨௦௭ ௩௨௦௮ ௩௨௦௯ ௩௨௧௦ ௩௨௧௧ ௩௨௧௨ ௩௨௧௩ ௩௨௧௪ ௩௨௧௫ ௩௨௧௬ ௩௨௧௭ ௩௨௧௮ ௩௨௧௯ ௩௨௨௦ ௩௨௨௧ ௩௨௨௨ ௩௨௨௩ ௩௨௨௪ ௩௨௨௫ ௩௨௨௬ ௩௨௨௭ ௩௨௨௮ ௩௨௨௯ ௩௨௩௦ ௩௨௩௧ ௩௨௩௨ ௩௨௩௩ ௩௨௩௪ ௩௨௩௫ ௩௨௩௬ ௩௨௩௭ ௩௨௩௮ ௩௨௩௯ ௩௨௪௦ ௩௨௪௧ ௩௨௪௨ ௩௨௪௩ ௩௨௪௪ ௩௨௪௫ ௩௨௪௬ ௩௨௪௭ ௩௨௪௮ ௩௨௪௯ ௩௨௫௦ ௩௨௫௧ ௩௨௫௨ ௩௨௫௩ ௩௨௫௪ ௩௨௫௫ ௩௨௫௬ ௩௨௫௭ ௩௨௫௮ ௩௨௫௯ ௩௨௬௦ ௩௨௬௧ ௩௨௬௨ ௩௨௬௩ ௩௨௬௪ ௩௨௬௫ ௩௨௬௬ ௩௨௬௭ ௩௨௬௮ ௩௨௬௯ ௩௨௭௦ ௩௨௭௧ ௩௨௭௨ ௩௨௭௩ ௩௨௭௪ ௩௨௭௫ ௩௨௭௬ ௩௨௭௭ ௩௨௭௮ ௩௨௭௯ ௩௨௮௦ ௩௨௮௧ ௩௨௮௨ ௩௨௮௩ ௩௨௮௪ ௩௨௮௫ ௩௨௮௬ ௩௨௮௭ ௩௨௮௮ ௩௨௮௯ ௩௨௯௦ ௩௨௯௧ ௩௨௯௨ ௩௨௯௩ ௩௨௯௪ ௩௨௯௫ ௩௨௯௬ ௩௨௯௭ ௩௨௯௮ ௩௨௯௯ ௩௩௦௦ ௩௩௦௧ ௩௩௦௨ ௩௩௦௩ ௩௩௦௪ ௩௩௦௫ ௩௩௦௬ ௩௩௦௭ ௩௩௦௮ ௩௩௦௯ ௩௩௧௦ ௩௩௧௧ ௩௩௧௨ ௩௩௧௩ ௩௩௧௪ ௩௩௧௫ ௩௩௧௬ ௩௩௧௭ ௩௩௧௮ ௩௩௧௯ ௩௩௨௦ ௩௩௨௧ ௩௩௨௨ ௩௩௨௩ ௩௩௨௪ ௩௩௨௫ ௩௩௨௬ ௩௩௨௭ ௩௩௨௮ ௩௩௨௯ ௩௩௩௦ ௩௩௩௧ ௩௩௩௨ ௩௩௩௩ ௩௩௩௪ ௩௩௩௫ ௩௩௩௬ ௩௩௩௭ ௩௩௩௮ ௩௩௩௯ ௩௩௪௦ ௩௩௪௧ ௩௩௪௨ ௩௩௪௩ ௩௩௪௪ ௩௩௪௫ ௩௩௪௬ ௩௩௪௭ ௩௩௪௮ ௩௩௪௯ ௩௩௫௦ ௩௩௫௧ ௩௩௫௨ ௩௩௫௩ ௩௩௫௪ ௩௩௫௫ ௩௩௫௬ ௩௩௫௭ ௩௩௫௮ ௩௩௫௯ ௩௩௬௦ ௩௩௬௧ ௩௩௬௨ ௩௩௬௩ ௩௩௬௪ ௩௩௬௫ ௩௩௬௬ ௩௩௬௭ ௩௩௬௮ ௩௩௬௯ ௩௩௭௦ ௩௩௭௧ ௩௩௭௨ ௩௩௭௩ ௩௩௭௪ ௩௩௭௫ ௩௩௭௬ ௩௩௭௭ ௩௩௭௮ ௩௩௭௯ ௩௩௮௦ ௩௩௮௧ ௩௩௮௨ ௩௩௮௩ ௩௩௮௪ ௩௩௮௫ ௩௩௮௬ ௩௩௮௭ ௩௩௮௮ ௩௩௮௯ ௩௩௯௦ ௩௩௯௧ ௩௩௯௨ ௩௩௯௩ ௩௩௯௪ ௩௩௯௫ ௩௩௯௬ ௩௩௯௭ ௩௩௯௮ ௩௩௯௯ ௩௪௦௦ ௩௪௦௧ ௩௪௦௨ ௩௪௦௩ ௩௪௦௪ ௩௪௦௫ ௩௪௦௬ ௩௪௦௭ ௩௪௦௮ ௩௪௦௯ ௩௪௧௦ ௩௪௧௧ ௩௪௧௨ ௩௪௧௩ ௩௪௧௪ ௩௪௧௫ ௩௪௧௬ ௩௪௧௭ ௩௪௧௮ ௩௪௧

5. இந்த நிந்தைக் கந்தை யெழுதுவதைப் பாருங்கள்—

“தமக்கு ஸர்ட்டிபிகேட் கொடுத்தவர்களது லிஸ்டில் வீண் ஆக்ரஹிகளான சில தென்கலையார்களையும் பரமபதித்துள்ள சில மஹான்களையும் சேர்த்து தற்பெருமையைத் தம்புட்டி மடித்துக் கொள்ளுகிறது” — என்று.

பாமரர்களையும் வஞ்சிக்கமாட்டாத வார்த்தையன்றோ விது. திருவயிந்திரபுரம் சேட்டு நரஸிம்ஹாசாரியர், திருச்சி, ஏ. வி. கோபாலாசாரியர், ராயம்பேட்டை R. V. கிருஷ்ணசாரியர் ஆகிய இம்முவரும் நம்மோடு போராடி, ஷாமண பத்ரிகையோடு விச்ராந்தர்களாகச் செய்தியை அவர்கள் ஜீவித்திருந்த காலத்தில் பிரசுரப்படுத்தினோமே யல்லது அவர்கள் பரமபதித்த பிறகு அவர்களுடைய ஸர்ட்டிபிகேட்டை நாம் ப்ரஸ்தாவிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஸ்ரீமத் கபிஸ்தலம் ஸ்வாமி. லக்ஷ்மீபுரம் ஸ்வாமி போல்வார் பரமபதித்தவர்களுடைய யானாலும் அவர்கள் நம்மோடு போராட வந்தவர்களல்லர்; நம்முடைய நூல்கள் ப்ராமான்கமான வழியிலேயே செல்லுமவை என்பதை நினைநாட்டி யருளின மஹான்கள் அவர்களுடைய அவர்கள் தென்கலையார்களும்ல்லர், ஆக்ரஹிகளும்ல்லர். பாபபிருக்களும் ப்ராமானிகர்களும் மானவர்கள். அப்படிப்பட்ட மஹான்களில் ஒருவருடைய ஸர்ட்டிபிகேட்டையாவது எதிர்த்துத் தலையில் ஒருவராவது பெற்றிருப்பதுண்டோ? நமக்கு முதன்முதலாக ஸர்ட்டிபிகேட்டை அளித்தவர் ஸ்ரீ. உ. வே. ஸர். எஸ். வரதாசார்ய ஸ்வாமியும், V. V. ஸ்ரீநிவாஸயங்க ஸ்வாமியும். இவர்களில் வி. வி. ஸ்வாமி பரமபதித்து விட்டாலும் S. V. ஸ்வாமி உலகத்தின் பெரும் பாக்கியத்தினால் பாங்காக எழுந்தருளி யிருக்கிறபடி. இந்த ஸ்வாமி ஆக்ரஹிகளும்ல்லர், தென்கலையுமல்லர்.

6. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. தென்பரையாண்டவன் ஸ்வாமி யொருவருடைய ஸர்ட்டிபிகேட் போதுமே. அந்த ஸ்வாமியினுடைய அப்புத பங்க்திகளை எடுத்தெடுத்து வாசிக்க மிவர்கள் “வாய்ந்த மதுகைடவரும் வயிறுருகி மாண்டார்” என்ற திருமழிசைப்பிராஸ்ரீஸூகத்திற் கட்டினையிலே வயிறுருகி மாளவேண்டியது தவிர வேறாண்டோ? தென்பரையாண்டவன் ஸ்வாமிக்கு இடையிடையே அத்யாஹிதம் நேருவதாக இருந்தும் நம்முடைய பாக்யவஸமாகவே திருமேனி பாங்காயெழுந்தருளி யிருக்கிறபடி. அந்த ஸ்வாமி ஸன்னிபிற் சென்று இவர்கள் ஒன்று கேட்கவேணும்—

“அண்ணங்கராசாரியருடைய க்ரந்தங்களின் பெருமையைப் பற்றி ஸ்வாமி எல்லை கடந்து எழுதியிருக்கிறதே! அவர் தமக்கு ஸர்ட்டிபிகேட் தரவேண்டுமென்று ஸ்வாமி ஸன்னிதியிற் அபேக்ஷித்ததுண்டா? அல்லது ஸ்வாமியாகவே திருவுள்ளம் பொங்கி யெழுதியருளினதா? என்று.

அந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் இப்படி சிலர் பண்டே கேட்டது முண்டு; அதற்கு அந்த ஸ்வாமிகளையாதித்ததையும் உடனிருந்தவர்கள் நமக்கு எழுதியுள்ளார்கள்; (அதாவது)

“நான் எல்லை கடந்து என்ன எழுதிவிட்டேன்? அண்ணங்கராசாரியருடைய திவ்யஸூதிகளின் பெருமைகளைப் பற்றி ஒருவன் ஆத்ம வஞ்சனை யில்லாமல் எழுதுவதானால் சாதகமுமில்லை எழுதினாலும் போதாதன்றோ. சில அஸூயா பிண்டங்கள் தூஷிப்பதனால் நமக்கென்ன குணக்ரஹிகளான நாம் யுக்கதரமாகவே யெழுதினோம்” என்று.

இதற்கு அந்த ஆஸ்தானத்திலிருந்து நேராக ஸ்ரீமுகமில்லாமையாலே இது கல்பித வார்த்தையென்றாலும் குறையில்லை. அந்த ஸ்வாமியின் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீஸூகத்திகள்—

“ஹம்ஸம் தக்ஷணமூர்த்தம் ஸ்வாமி வுஜாணவாஜஜஜஜஜ வஹ்ருஷ்யாஸி கஸுஹ்ருஷ்யகநிர திஸ்பாஸுபுஸொஹீவ மஹிதவவ நகணிதா

யாஸ்குதாநு டிஸ-நாவஸுரெஷு நவ-நவதஸுதாஹஜநகாநு விவிய
விவித்ருவிஷபவம-நாநு டிஸ-ஓ டிஸ-ஓ நிரவயிகதாஷ்டிமலகா | னாவரெவ
யுஷாசு செஷாபயுரவி நிதநிரவடி கெகெயெ-பாவயுத். டெஹாரொ
யு யநயாநுஷஜிஸாவி ஹயாசு" இத்யாதிகள்.

இந்த ஸம்ஸ்க்ருத வாக்யங்களினால் தெரிவிக்கப் படுவது என்ன? நம்முடைய க்ரந்தங்
களெல்லாம் ஸாஸ்த்ர ப்ரமாண உபபத்திகள் மலிந்தவை யென்றும், எத்தனை தடவை
பவாசித்தாலும் ஆராவமுதமாய் விளங்குகின்றன வென்றும், ஸகல ரஸிக பண்டிதர்களின்
உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றன வென்றும், இப்படியே யாவஜ் 'ஜீவம் அனேக
க்ரந்தங்கள் அவதரித்துக் கொண்டிருக்க வேணுமென்றும், அதற்குரிய தேஹபாடவமும்
தனதாந்ய ஸம்ருத்தியும் குறையற்றிருக்க வேணுமென்றும் ஸ்வாத்மான்ரதமும் மங்களா
சாஸனமும் தெரிவிக்கப் படுகிறது. பிராமாணிகர்கள் இப்படி ஆஸாஸியா நிற்க, இந்த
கிந்தைக் கந்தை "இப்படியும் ஒரு ப்ரக்ருதி சிரகாஸம் ஜீவித்து வருகின்றதே!" என்று வயி
ற்றிரிந்து எழுதுகின்றது. மஹான்களின் மங்களாசாஸன வாக்குக்கள் பலிக்குமே யொழிய
வயஜீவிகளின் வசை மொழிகள் ஒருகாலும் பலிக்கமாட்டா.

7. அஹோபிலமடாஸ்தானத்தை ந்யாய்யமான மார்க்கத்தில் அலங்கரித்திருந்த
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீவண் சடகோப யதீந்த்ரருடைய நியமனத்தினால் இஞ்சிமேட்டழகிய
சிங்கர் அநுக்ரஹித்த அபிநந்தன மங்களாசாஸன ஸ்ரீமுகம் பலவாண்டுக்கு முன்பு நமது
வதாந்த தேசிக க்ரந்தமாலையில் அச்சாகி உலகமெல்லாம் பரவியுள்ளது (அதாவது) —

“வணிகதபுக்ஷாநெணு: ஸ்ரீகாணீ-வ்ருதிவாழிலயங்குர-சுணஜராவா-
பெய-ஓ: ஸ்ரீலாஷாபிமுநூலா: ஸொதூஹம் ஸம்ஷுதி-தா: ஸாடிசஷஷா-
ஹொகபுஷேநாயிஷத |சுஸாவூஹெவ வயம் விபஸ்விதவஸ்விதாநாணஜ-
ராவாயுபய-பாணாடி னவம் ர-ஹவபுஷுத்யொ ஸொலுவதா மஹெ-
ஹய: கஜொநரஹரிசுர-ஹாவரிவாஹெண யதிவாநநாநெஷவதம்-
மாந-ஹத்யொ: சுடாஷுஹஸ்ஸநாநெஷ ஐதி, சுஷிகாநெஷவரா:
வொஷகீஹய வெ-தூஹயனிநாநணஜராவாய-பாநிதி வ ||” என்று.

உலகம் போற்ற நின்ற மஹான்கள் இப்படி அபிநந்தமும் ஆஸாஸனமும் செய்யா நிற்க, சில
அநாமதேயப் பேர்வழிகளும் அஸூயா பிண்டங்களும் பொருமைக்குப் போக்குவீடாக எத்
தனை யெழுதினாலும் உண்மையாக வுள்ள கீர்த்திகள் பெருகுமே யொழிய வேறென்றும்
சிகழாது. இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கர் ஒரு அவதார புருஷர். அந்த ஸ்வாமி நம்மை பண்டித
ப்ரகாண்ட ஸப்தத்தாலும் விபஸ்கிதபஸ்சிம ஸப்தத்தாலும் வ்யபதேஸித்து “அண்ணங்கரா
சாரியருடைய வெளியீடுகளுக்கு ஆஸ்திகாக்ரேஸர்கள் பேர்ஷுக்களாக வேணுமென்றும்,
இவை மேன்மேலும் வளர்ந்து செல்லவேணு மென்றும் அக்ருத்ரிமமாக ஆஸாஸித்தருளின
தன் பலனாக நம்முடைய ஐகதுபகாரக க்ருத்ய விஸேஷங்கள் குறையொன்று மின்றிக்கே
அபிவிருத்தி பெற்று வருகின்றன. * पूर्वं प्रधूमितो ... हृदयं निरिवोद्यतः * என்ற கணக்
கிலே இந்தப் பண்டாரத்தின் ஹ்ருதயத்திலே தீப்பற்றி யெரிந்தால் யாருக்கு என்ன நஷ்டம்!

நமக்கு அஹோபில மடத்தில் நெடுநாளாக த்வேஷமென்று இவர்கள் பறைசாற்றுவத
னாலும் ஒரு நஷ்டமுமில்லை. நம்முடைய அறுபத்து நான்காவது ஆண்டுநிறைவுக்கு நீழி
நூபக சின்னமாக நாம் வெளியிட்ட (64 லக்கங் கொண்ட) நூல்களில் “அறுபத்துநான்கு

நல்வார்த்தைகள் " என்பது 23 பக்கங் கொண்டதொரு நூல். இதில் பக்கம் 7ல் 25-ஆம் வார்த்தை இது—

“பண்டைக்காலத்தில் வைதிக வித்யைகளுக்கு மகாராஜாக்களின் ஆதரவு அதிகமாயிருந்தது; அதனாலேயே முன்பு அந்த வித்யை தழைத்தோங்கி வந்தது; இக்காலத்தில் இதை ஆதரிப்பாரில்லை. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி (மைஸூர்) ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமி ஸ்ரீமத் அஹோபில மடாதிபதிகளான அழகியசிங்கர் ஸ்வாமி போல்வார் வைதிக வித்யையின் பெருமையை யுணர்ந்தவர்களாகையால் ஸ்ரீபாஷ்யாதி காலக்ஷேபங்கள் செய்யும் வித்யார்த்திகளுக்கு போஜனமளித்தும் விசேஷ ஸம்பாவனை யளித்தும் ஆதரித்து...” என்பது.

அப்போது இந்த பண்டாரத்தின் சிலவ்ஷமங்கள் அதிகமாயிருந்துங் கூட நாம் நம்முடைய மிகுதியற்றகையான குணபக்ஷபாதத்தாலே கௌரவமளிக்க வேண்டுமிடங்களுக்கு அதை யளித்தே திருவோம். வடகலை ஸம்பிரதாயத்திலுள்ள புராதனர்களும் நவீனர்களுமான பல வித்வான்களுடையவும் மடாதிபதிகளுடையவும் திருவுருவப் படங்களை சேகரித்துப் ப்ளாக்கெடுத்து வைதிக லௌகிக மஹர்ய மண்டலி யென்னும் பெயரால் பெரிய புத்தகமாக வெளியீட்டிருப்பது நாமே யொழிய வேறு யாருமில்லை. அப்புத்தகம் இரண்டாயிரம் பிரதி அச்சிடப்பட்டு உலகமெல்லாம் பரவியுள்ளது. அதை அதிமாநுஷக்ருத்யமென்றே பலரும் கொண்டாடி வருகிறார்கள். இந்தப் பண்டாரம் அதில் தன்னுடைய ப்ரதிக்குறி வரவில்லையே யென்கிற வயிற்றெரிச்சலினால் ஏதேதோ செய்து வருகிறது, எது செய்தாலும் நம்முடைய யஸஸ்ஸுக்கு விஜயத்வஜமே யாகுமது. ஸ்வாமி தேசிகன் “நிமீலயது லோசநே ந ஹி திஸ்க்ருதோ பாஸ்கர:” என்கிறார். அந்த ஸ்ரீஸுத்தி இந்தப் பண்டாரத்திற்கே தகும.

8. இப்போது மடம் வெளியீட்டிருக்கிற நிச்சைக் கந்தை பெரியவருவத்தில் இரண்டு பக்கம் கொண்டிருக்கிறது. இதில் குறைந்த பக்ஷம் நம்முடைய பத்து பூர்வபக்ஷங்களுக்காவது வது ஸமாதான மெழுத முன் வரலாம். அந்த பாவத்திலேயே போகவில்லை யிது. “அஞ்ஜலி யொழியத் தஞ்ச மொன்றில்லை” என்றொரு வசனமுண்டு. அது நம்முடைய க்ரந்தங்கள் விஷயத்தில் தான் ஏற்குமென்பதை இந்த மடம் ஆதியிலிருந்தே தெரிந்துகொண்டிருக்கிறது. அதனால் ஸமாதான முரைக்கும் பணியில் தலையிட்டுத் திருப்பது கேஷமமே. ஸாஸ்த்ரீய விஷயங்களை விட்டு வீண் வம்பு விஷயங்களை யெழுதினாலும் அதிலாவது ஆர்ஜவமுண்டோ வென்னில், அக்கேடுமில்லை. இது எழுதியுள்ள வம்பு விஷயங்களை வரிசையாகக் கொடுத்து நிரஸிக்கிறோமியங்கு.

“சென்னையிலுள்ள செட்டியார்களுடைய சாரிடைகளிலிருந்து வரும் பணத்தைக் கொண்டு இம்மாதிரி ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசனம் ”

இத்யாதிகள் எழுதுகிறது. இதற்குத் தத்துவமுணர்த்துகிறோம். சென்னையில் பல சாரிடைகளுண்டு; அவற்றில் ஸ்ரீராமானுஜன் போன்ற மாதப் பத்ரிகைகளுக்குப் பணம் கொடுப்பதான சாகை கிடையாது. கோயம்புத்தூரில் வாழ்ந்த தர்மவிலாஸத் தலைவரான [ஸுப்ரஸீத்த மஹாதனிகரான] வெங்கடரமணையங்கார் லோகோபகாரகங்களான நம்முடைய வெளியீடுகளுக்கு மிகவுகந்து, இத் திருப்பணி நீடுழி நடந்து வரவேணு மென்று ஆஸாஸித்துப் பதினாயிரம் ரூபாய் பரிசளித்தது ஐகத் ப்ரஸித்தம். அவர் வடகலையே. ஆனாலென்ன? அவர் குண பக்ஷபாதி இப்போது மடத்திற்கும் அபிமானியான உவே. மங்கலம் ராமானுஜாசாரியர் ஸ்வாமிகளும் நம்முடைய வெளியீடுகளுக்கு யதாசக்தி பொருளுதவி புரிந்து வருபவர். மடத்தின் மிரட்டலுக்கு அஞ்சி இந்த மஹான் பொய் சொல்லார். “இதற்காக நான் கொடுக்கவில்லை; வேறொன்றுக்காகக் கொடுக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிடும் என்று அவருக்கெழுதி புத்தி பேதம் செய்யப் பார்க்குமிது. பரம ப்ராமானிகரான அவரிடத்தில்

9. மறைந்து போன அவர் நிற்க. நம் கண் முன்னே உலாவிக் கொண்டிருக்கிற D. R ஐயங்கார் “ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திற்காக அண்ணாஸ்வாமி செய்திருக்கும் செய்துகொண்டிருக்கும் பணி கணக்கிட முடியாது” என்றெழுதிவிட்டு, உடனே என்ன எழுதியிருக்கிறார் தெரியுமோ? “நம் தேசமெங்கும் ஆயிரக்கணக்கிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அண்ணாஸ்வாமிக்கு மேன்மேலும் வணங்கிக் கொண்டும் நன்றி செலுத்திக் கொண்டு மிருக்கின்றனர்” என்றன்றோ எழுதியிருக்கிறார். வணங்குகின்ற ஆயிரக் கணக்கான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நன்றி செலுத்தும் வகை யாது கொல்! தேசிகள் ஸங்கல்பஸூரியோதயத்திலே * விசேஷத்தி ஸிஷ்யஜ நரக்ஷணாஃஷிணேதி ஸாடீதி ஸாஸ்ததொவயிக்ஷுமெதி! ஸுநோவஸம்-
முஹண-உஹிதி ஸுவாணாஃ ஸம்நோவமிநொ2வி டயதெ உஹகீம் யநாயாடி! *
என்கிற ச்லோகத்தை இவர்களுக்காக இட்டருளி, நமக்காக [என்னொருவனுக்காகவே] யஸூரம் யஸூரம் ஷிஸி விஹரதெ டெவி! ஷுஷிஜீயா தஸூரம் தஸூரஜஹஉஹ-
மிகூரம் தநூதி தஸம்வபொவாரஃ * என்கிற ச்லோக ரத்நத்தை இட்டருளினார். நிற்க.
அஸமஞ்ஜஸமாக வெழுதி அகப்பட்டுக் கொண்டு திண்டாடுகிற ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பரிவாரங்-
கள் வீண் வசை மொழிகளை விட்டுத் தொலைத்து ஸாஸ்த்ரியமான வழியில் பதில் எழுதினால்
பதினாயிரம் ரூபாய் பரிசளிப்போமென்று பிரகரம் செய்திருக்கிறோமே! அத்தப்பரிசைப் பெற
முன்வருவார் ஒருவருமில்லையே. “அண்ணங்கராசாரியருடைய நூல்களைக் கண்ணெடுத்-
தாதுப் பாராதீர்கள்; நமது ப்ரியாவையே பாருங்கள்” என்று மடம் எழுதுவதனால் என்னாகும்?

10. திருமங்கையாழ்வார் சிறிய திருமடலில் தம் திருவுள்ளத்தைத் துதிக்கும்போது போராதொழியாதே போந்திடு நீ யென்றேற்குக், காரார் கடல்வண்ணன் பின் போன நெஞ்சமும், வாராதே யென்னை மறந்தது தான் " என்றருளிச் செய்தார். நெஞ்சே! நீ அங்கேயே நின்றுவிடாமல் உடனே வந்துசேர் என்று தாம் சொல்லியிருந்தும் நெஞ்சு அங்கேயே நின்று விட்டதாக மூலமுள்ளது. இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூகிகள் காண்பின் :—

["போராதொழியாதே போந்திடு நீ யென்றேற்கு.] ஐயோ! நான்தானே கிடர் என் னெஞ்சுதன்னை அங்கே தங்கப் பண்ணினேன். அதாவதென்னென்னில், பெருங்குடி புதுக்குடி மகனைப் பழைய பையலைப்போலே வரம்பிலும் வாய்க்காளிலும் சூடு பொகடாதேகொள் என் னும் ; அதுவேயடியாக அவ்விடங்களாகாதே களவுக்கு ஸ்தானமன்று செய்யா நிற்கும். ' போராதொழியாதே போந்திடு நீ ' என்றேன் நான் ; அவ்விஷயத்தைக் கண்டால் போரா தொழியவாகாதேயடுப்பதென்று அது அங்கே கால்தாழ்ந்து நின்றது. " என்று.

உப் பங்க்திகளின் இன்சவைப் பொருளையறிய இது பிறக்கவில்லை. ஆனாலும், நிஷேதப்பது விதியிலே பர்யவளிக் கு மென்று தெரிந்து கொள்ளுமிது. இதே போல, ஸ்ரீராமாநுஜனைப் பார்க்க வேண்டாம், பார்க்கவேண்டா மென்று இது நிஷேதிக்க நிஷேதிக்க “எல்லீருங் கண்டு அநுபவித்துக் களியுங்கள்” என்கிற விதிதான் தேறி நிற்கும். நம்முடைய ஸ்ரீராமா நுஜன் ஒருவர்க்குக் கிடைத்தால் அது குறைந்தபடியும் ஐம்பது பேர்களின் கண்களுக்கு விலக்காகியே நிற்கின்றது. அம்ருதவஹரிபுரம்படியே.

11. இனி அடுத்த விஷயத்திற் செல்வோம்.

“மஹா ரஸிகராயும் ப்ராமாணிகாக்ரேஸரருமான D. R. ஸ்வாமியை வம்புக்கிழுத்து எழுதுகிறது. தனக்கு இஷ்டமானபோது D. R. போன்ற சுபாஸம்ஸிகள் என்கிறது.”

என்றெழுதியுள்ளது மடம். D. R. ஐயங்காரை மஹாரஸிகரென்றும் ப்ராமாணிகாக்ரேஸர ரென்றும் போற்ற உரிமையுடையோம் நாமேயன்றி இவர்களல்லர். மஹாரஸிகத்வமோ ப்ராமாணிகாக்ரேஸரத்வமோ அவர்க்குத்தான் தகும், அவரொருவர்க்கே ஏற்கும் என்பதை நாமே சபதமிட்டுரைப்போம். அவர் எழுதியவற்றில்,

“இவ்வளவு ஸக்தி வாய்ந்த மஹாபுருஷரான அண்ணாஸ்வாமியின் விஷயத்தில் அகுயையும் பொருமையையும் எதிர்க்கிலிருந்தும் எதிர்பார்க்கலாம். ஆனால் எவ்வித வாதப்போரிலும் ஸ்வாமி பின் வாங்கவே மாட்டார். இவருடைய வாதமே கடைசியாக ஓங்கி நிற்கும்”

என்கிற வாசகங்கள் செப்பேடும் சிலாசாஸனமுமாக வன்றோ விளங்குகின்றன. D. R. இப்படியெழுதினது மஹாரஸிகத்வத்தினாலா? ப்ராமாணிகாக்ரேஸரத்வத்தினாலா? இரண்டினாலுமா? என்பதை மடமே நிரணயிக்கட்டுமே. அவரை நாம் வம்புக்கிழுப்பதாகச் சொல்வது மஹாஜாட்யம். நீதிமன்றங்களில் வக்கீல்கள் லா புத்தகங்களையும் லா ரிபோர்ட்டுகளையும் உதாஹரித்தால் வம்புக்கிழுப்பதாகப் பேதையனும் பேசான். “அகுயையையும் பொருமையையும் எதிர்க்கிலிருந்தும் எதிர்பார்க்கலாம்” என்ற அவருடைய ஸ்ரீஸூக்தி அந்தக்ஷணத்திலிருந்து நாள் தப்பாமல் நாழிகை தவறாமல் அப்படியே பவித்து வருகிறதென்றால் அவரை மஹர்ஷியாக வன்றோ மதிக்கவேணும். தென்கலையில் பிறந்த வெரு மஹானும் இப்படியெழுத முன்வரவில்லையே. வால்மீகி பகவான் ஒவ்வொரு மஹார்த்தத்தை வெளியிட ஒவ்வொருவர் மேல் ஆவேசித்தாராம். “ராமோ விக்ரஹவாந் தம்:” என்பதை வெளியிட மாரீசன் பாலும், “தருணௌ ருபஸம்பந்தௌ” இத்யாதியை வெளியிட சூர்ப்பணகை பக்கலிலும், “ப்ரக்யாத வீர்யஸ்ய ரஞ்ஜதீயஸ்ய விக்ரமை:” என்பதை வெளியிட ராவணன் மேலும் ஆவேசித்தது போல, “அண்ணாஸ்வாமி விஷயத்தில் அகுயையையும் பொருமையையும் எதிர்க்கிலிருந்தும் எதிர்பார்க்கலாம்” என்னு மமுத மொழியை வெளியிட்டருளப் பேரருளாளனும் பேராசிரியர்களும் D. R. ஸ்வாமி பேரில் ஆவேசித்தபடியை என் சொல்லுவோம். உண்மையைத் தாமுணர்ந்தவளவோடன்றிக்கே உலகமறிய வெளியிட்டும் வைத்த இம்மஹாநுபவர்க்குக் கோவில் கட்டியன்றோ பூசனைபுரிய வேணும். சில தேவதைகள் தம்மையுபாஸித்தவர்களுக்குத் தலைகால் தெரியாமல் வரங்களைக் கொடுத்து விட்டுப் பிறகு அநுதப்பிப்பதுண்டு; அப்படியுமில்லை யிங்கு. இவரை உபாஸித்தாருமில்லை; அநுதப்பிப்பவருமல்லர். “தனக்கு இஷ்டமான போது D. R. போன்ற சுபாஸம்ஸிகள் என்கிறது” என்று மடமெழுதி யிருப்பது மருள். ‘இஷ்டமான போது, அரிஷ்டமான போது’ என்று பிரிக்கப் போதிரண்டில்லையே, அரிஷ்டமான போது இன்னது எழுதி யிருக்கிறோ மென்று காட்டட்டுமே. அரிஷ்டம் தலைகாட்டாதபடியன்றோ அந்த மஹான் நடந்து கொள்ளுகிறார். உலகில் இஷ்டாநிஷ்டதைகள் வ்யவஸ்திதங்களுமன்று. சுவாஸ்ய ஸூத்ரிகளே யிவை. ஆதிஸங்கராசாரியருடைய பலவுத்திகளை யெடுத்துப் புகழ்கிறோம். ‘இஷ்டமான போது புகழ்வதோ?’ என்று கேட்பிப்பாருளரோ?

12. இனி அடுத்த விஷயத்திற் செல்வோம்;

“இவரது சுவடிகளை இவர் ஊரிலில்லாத போது செல்வமணி ஜோதி வேஸ்டு பேயர் கடையில் போட்டு வருகிறோம்”

என்று இது வெரு பெரிய விஷயமாக எழுதப்படுகிறது. இதற்கும் தெரிவிக்கிறோம். ஒவ்வொருநாளும் எத்தனை திசையிலிருந்து எத்தனை பேர்கள் எத்தனை பத்ரிகைகள் நமக்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றன வென்பதை இவர் தாமே நம்மிடம் யாசகத்திற்கு வந்துகொண்

டிருந்த காலங்களில் கட்டிடாகக் கண்டிருப்பேரே. ['யாசகத்திற்கு' என்றதை அடுத்தபடியாக விவரிப்போம்.] தினப்படியாக அப்படி வந்து குவியும் பேபர்களை தினப்படியாகவே வேண்டு பேபர் கடைகளில் போட்டுத்தான் வருகிறோம். இவர் ஊர் தோறும் தெருவுதோறும் தம் மகனுக்கு வீடுகள் வாங்கிக் கொடுத்துவைக்க, வாடகைப் பணங்களைக் கொண்டு வேசிகளையும் விதவைகளையும் போஷிக்கும் செயல் போல் ஒன்றும் நடந்திருக்க வில்லை. மிகவும் அவசியமற்ற வம்பு விஷயங்களை மடம் எழுதுகிறதே யென்று ந நிஷ்மவேத் என்கிற சாஸ்த்ரத்தையும் கடந்து நிஷ்மவனம் செய்யாதாருளரோ?

13. இவர் மடத்தில் பாசகராயிருந்தபோது வீதிகளில் யாசகராயிருப்பர். அப்போது நிகழ்ந்ததொரு நிகழ்ச்சியை உலகமறியவேணு மென்று உணர்த்துகிறோம். ஆலயப் பிரவேசக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்ட போது தான் அதற்காகப் பாடுபடுவதாகச் சொல்லி நம்மை அதற்குத் துணைபுரிய வேண்டிற்று. இசைந்திருந்தோம். அந்த வியாஜத்தினால் அடிக்கடி நெருங்கத் தொடங்கி, தனக்கு நேர்ந்துள்ள கடன் கட்டுகளை யெல்லாம் முறையிட்டுக் கொண்டு "ஐஸ்பநு ஐசுவஜீ" என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படி ஈ காட்டும். ஸமயங்களில் பெற்றுப் போகும். அதிலிருந்து ஒரு பேராசை தோன்றிக் கடன் கேட்கத் தொடங்கிற்று. நாம் கடன் வாங்குவது கொடுப்பதான விரண்டையும் சபத பூர்வமாக விட்டிருப்பது தெரிந்தும் தொந்தரவு செய்துகொண்டிருந்தது. நாடோறும் வருவது, தொழுவது, தொழுதெழுவது, அபிவாதனம் செய்வது... இத்தாதி வேஷங்களை அளவுகடந்து போட ஆரம்பித்து விட்டது. 'இனம் பெறுவதோடு நில்லும், கடன் கேட்பதை விட்டிடும்' என்று வெட்டெனச் சொல்லியாயிற்று. அப்போது (அழகு செய்யுள்) அழிகூர். சீமாச்சார் என்கிற வைதிகர் நம்மிடத்தில் கார்யதர்சியா யிருந்தார். அவரே கொடுக்கவொட்டாமல் செய்து விட்டாரென்று கொண்டு அவரை துர்ப்பாஷையாகப் பேசிற்றிது. அவர் லேசாக விடுபவரல்ல ராதலால் முதுகிலும் தவடையிலும் ஒரு படி அப்பம் ஸமர்ப்பித்து ஜாக்ரதை! என்று சொல்ல, வநஹ் 33 கூட்டுத்தி ந ஜகாயதெயாயிற்று. இத்தகைய வைபவ விசேஷங்கள் செல்வமணி ஜோதியால் வெளிவரும்.

14. இனி அடுத்த விஷயத்திற் செல்வோம்.

"யாராவது வபையாக எழுதி பதில் கேட்டால் ரங்கநாயகியம்மாள் போன்றவர்களிடம் சென்று மிரட்டி அதட்டி இதுமாதிரி விஷயங்களை நீ ஏன் அச்சிட்டாய்? இது மிகவும் அபசாரமாயிற்றே, என்றெல்லாம் மிரட்டியும் லெட்டர் எழுதி வாங்கிப் பிரசுரிப்பதும்"

இத்தாதிக்களை யெழுதுகிறது மடம். வெட்கம் சிக்கமுள்ளவர்கள் எழுதுவதா இது. "வபையாக எழுதி பதில் கேட்டால்" என்றெழுதுகிறதே, என்ன அர்த்தமிதற்கு. இது கொண்ட அர்த்தத்தை யறிவோம்: இருக்கட்டும். அப்படியெழுதி நம்மை பதில் கேட்ட பண்டிதர் யார்? என்ன விஷயம் கேட்டார்? எதற்கு நாம் பதில் சொல்லவில்லை? உலகமறிய நாம் சபதம் செய்கிறோம் கேண்மின். இவர்களுடைய அகவிருள் திரளை நாம் ஸஹஸ்ரமுகமாக வெளியிட்டிருக்கிறோம். வெளியிட்டு வருகிறோம். அவற்றுள் ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தை யாவது எடுத்து.

"இதற்கு நாம் கூறும் பதில் இது; இதற்கு மேல் நீர் என்ன பதில் கூறுகிறீர்? (அல்லது) இன்ன விஷயத்தை நான் எழுதினேன்; இதற்கு நீர் ஒரு பதிலும் எழுதவில்லை"

என்று வெளியிட்டும். அப்போதன்றோ வபையாக எழுதி பதில் கேட்ட பெருமை உலகுக்கு விளங்கும். கின்னி வீராதாதம் வாக்யார்த்தம் மறவாதபடி காக்கும் மடம் தவிர வேறு யார் இப்படி யெழுத முடியும். ரங்கநாயகியம்மாள் ப்ரஸ்தாவம் இங்கு எதற்காகவோ?

ஆர் அந்த ரங்கநாயகியம்மாள்? என்பதை உலகம் தெரிந்து கொள்ளாமலிராது. 15-2-60ல் திருவள்ளூரிலிருந்து மாலோல பிரஸ் மானேஜர் P. K. ராமபத்ராசாரி யென்பவர் ஞானச் சுடர் விளக்கு என்னும் அஜ்ஞாநந்தகாரச் சுவடியை அச்சிட விநோதன் அச்சகத்திற்கு அனுப்புவதும், யலாஜாத தாதமொன்றின் பெயரை வைப்பதும், 30-11-59 தேதியிலேயே புத்தகம் வெளி வந்துவிட்டதாகக் காட்டுவதும்... இத்தகைய கீழ்த்தரமான சூதுகள் செய்து, இவ்வளவாலும் ஒரு லாபமும் பெறமுடியாமல் எழுதின விஷயங்களெல்லாம் பங்கப் பட்டோழிந்ததும் முக்கூர் வயிற்றில் எவ்வளவு வேலை செய்கிறது பாருங்கள். மிரட்டலோ உருட்டலோ இது கற்றதே யொழிய நாமொன்றும் கற்றிலோம்.

15. இனி அடுத்த விஷயத்திற் செல்வோம்; மடம் எழுதுகிறது,

“ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிகை 20 வருட காலமாக மாதம் தவறாமல் நடக்கிறது; அரிய பெரிய பல விஷயங்களைத் தாங்குகிறது; அவரவர்கள் சந்தா செலுத்த போட்டிமேல் போட்டியாக வந்து விழுகிறார்கள் ” இத்தாதி;

இதற்குக் கேண்மின்; நாம் நடத்தி வரும் பத்ரிகைகளையும் அவற்றின் பரிசுகளையும் நாம் றிசையு மறியும். இருபத்திரண்டு வருஷங்களுக்கு மேலாக அம்ருதலஹி பத்ரிகையை மாதம் தவறாமல் நடத்தி வருகிறோம். ஸ்ரீ ராமாநுஜனை 13 வருஷகாலமாக மாதத்தவறாமல் நடத்தி வருகிறோம். எடுத்துக் கொண்ட விஷயம் பெரிதாயிருந்தால அதை (தொடரும்) என்று விட்டு ரஸபங்கமாகாமக்காக இரண்டு ஸஞ்சிகைகளைச் சேர்த்து வெளியிடுதல் காதாசித்தம். தெலுங்கு பாஷையிலும் ‘ஸ்ரீராமாநுஜ பத்ரிகை’ என்னும் பெயரால் மாதந்த பத்ரிகை வெளியிட்டு வருகிறோம் இருபத்தைத்து வருஷகாலமாக. ஸ்வாசார்ய நியமனத்தினால் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் பலவாண்டுகள் மஞ்ஜுபாஷிணி பத்ரிகை வெளியிட்டு வந்தோம். அதன் பிறகு வைதிக மனோஹார மாதத்தோறும் நடைபெற்று வருகிறது. ஹிந்தி பத்ரிகையும் இதில் சேர்ந்துள்ளது. ஆக இவற்றிலெல்லாம் வெளிவரும் வியாஸங்கள் முழுவதும் நம்முடைய ஸொந்தமானவை. இவற்றில் இதுவரை வெளி வந்துள்ள வியாஸங்கள் ஐயாயிரத்திற்கு மேல் தேறும். ஒவ்வொரு வியாஸத்தையும் அந்தந்த பாஷையில் ரஸிகர்களும் வித்வான்களுமானவர்கள் உச்சிமேல் வைத்து மெச்சுகின்றார்கள். இப்படி பத்ரிகாமூலம் வெளிவரும் வியாஸங்கள் ஏகதேசம். மேற்குறித்தநான்கு பாஷைகளிலும் எத்தனை ஸ்வதந்த்ர க்ரந்தங்கள்! எத்தனை வியாக்கியான நூல்கள்! எத்தனை ஸ்ரவராத்ரிகர்கள் தெரியுமோ? எண்ணிப் பார்க்கட்டுமே. ஆடு நனைகிறதே யென்று ஓநாய் அழைக்கையும், குழந்தை பால் புரைக்கேறி இறந்துபோன கதையும் தவிர வேறென்று எழுதவறியாத முக்கூர் வயிறெரிந்து சாகவேண்டியது தவிர வேறென்ன வுள்ளது! ஒருமாதங்கூட தவறாமல் ப்ரியாவை வெளியிட்டு வருவதாகப் பெருமை யடித்துக் கொள்ளுகிறது. வாயில் ஓரக்ஷரமும் நுழையப் பெறாத வித்யார்த்திகளுக்கு ஒருநாள்கூட லேட்டும் ஆப்ஸண்டியில்லாமல் ஆஜரானதாக வைத்துப் பள்ளிகளில் பரிசளிப்பதுண்டு. அத்தகைய பரிசை ப்ரியாதாராளமாகப் பெறலாமே. இந்த ப்ரஸங்கத்தில் ப்ரியாவின் உண்மையான பெருமையையும் நாம் தெரிவிக்கக்கூடமைப் பட்டிருக்கிறோம்; அதையும் கேண்மின்.

ந்ருஸிம்ஹப்ரியாவின் உண்மையான பெருமைகள்.

16. ந்ருஸிம்ஹப்ரியாவுக்கு மஹர்ஷி வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமி ஸம்பாதகராக இருந்த வரையில் மிக்க மஹிமைதானிருந்தது. அந்த ஸ்வாமியைப் போன்ற விசால ஹ்ருதயமும் ப்ராமாணிகமும் * ந பூதோ ந பவிஷ்யதி. அந்த ஸ்வாமி ஸயூத்திய ஸங்கேதங்களுக்கும் கட்டுப்படாமல் நம்முடைய நூல்களில் காட்டின ஆதராத்ரிகைகளை நெடுங்காலம் வேதாந்த தீபிகையில் உலகம் கண்டது இருக்கட்டும். ந்ருஸிம்ஹப்ரியாவிலேயே காட்டினவற்றில் ஒன்றே காட்டுவோ மிங்து.

17. பரஸ்ரஹ்மத்தின் வ்யாப்தி விஷயமாக இருபது வருடங்களுக்கு முன் ஒரு சர்ச்சை நடந்தது. ஸ்ரீமத் கோழியாலம் ஸ்வாமி பூர்ணத்வ விசர்ர மென்றோரு சிறுநாலெழுதி வெளியிட்டு, உடனே வுஷ்ணபூஷி வாரிவிடா எனனும் நமது நூலைக் கடைக்கித்துத் தளிந்து விசர்ரந்தராணர். பிறகு D. T. தாதாசாரியர் ஸர்வசக்தி யென்றோரு சிறு வடி யெழுதினார். அதற்கு மறுப்பாக அப்புத சக்தி யென்னும் நூலை அடுத்த வாரத்திலேயே நாமெழுதி வெளியிட்டோம். இவ்விரண்டும் ந்ருளிம்ஹப்ரியா ப்ரத்யாக்ஷ்யானம் சென்னை. அந்த மஹர்ஷி ஸ்வாமி மிகவும் பிராமாணிகராய் ஆராய்ந்து டி. டி. தாசாசாரியருடைய புத்தகத்தை ஒரு பதார்த்தமாகவும் நினையாமல் தள்ளிவிட்டு நமது அப்புத ஸக்தி நூலையே கெரீண்டாடி யிருக்கிறார் ஸர்வஜித்ஸ்ரீ மாசிமீ ப்ரியாவில்—

அந்த வியாஸம் வருமாறு:—

“அப்புதசக்தி :— இதனை இயற்றியவர் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் வித்வான் ஸ்ரீ. உப. அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமி. விஷயம் :— எம்பெருமான் எங்கும் நிறைந்துள்ள பரமஜோதிஸ் என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. அதாவது மஹத்தான பதார்த்தங்களின் வெளியிலும் அணுவான பதார்த்தங்களினுள்ளும் அவன் நிறைந்துள்ள என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இது எப்படி ஸாத்யம்? அணுவான பதார்த்தங்களுக்கு உட்புறம் என்று வகுத்துக் காட்டக் கூடிய இடம் இல்லையே. அங்கு அந்தர் வியாப்தி எப்படி? அம்மாதிரியே மஹத்தான பதார்த்தங்களில் பஹிர்வ்யாப்தி என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை யன்றோ? ஆகையால் வேதாந்திகளின் கொள்கையை ஒப்புக்கொள்ள இயலாது. இவ்வாறு ஆகேஷ்பமொன்று உண்டு. நிற்க : பகவானுடைய ஸ்வரூபம் முழுவதும் ஒரு பதார்த்தத்தில் வ்யாபித்திருக்கிறதென்று சொல்லிவிட்டால் மற்றும் உலகிலுள்ள வஸ்துக்களிலும் இது இருக்கிறதென்று எப்படிச் சொல்லக் கூடும்? இது மற்றுமொரு ஆகேஷ்பம். இம்மாதிரியான ஆகேஷ்பங்களுக்கு ‘எம்பெருமானுக்கு அப்புதமான சக்தி உண்டாகையால் இவை பரஸ்பர விருத்தமாக இருந்தாலும், அவன் விஷயத்தில் அது இயலும்’ என்று ஸமாதானத்தை சாஸ்த்ரங்களே கூறுகின்றன, இந்த அப்புதமான சக்தி என்பதன் பொருள் என்னவென்னும் விஷயத்தில் வைஷ்ணவர்களுள் விவாதமுண்டு. அப்படி விவாதிக்கும் இரு கஷிக்காரர்களுள் எவர்களுடைய கஷி இருகஷிக்காரர்களுக்கும் பொதுவாக இருக்கின்ற ஆசாரியர்களுக்கு அபிமதம் என்பதை இந்நூல் விசாரிக்கின்றது. இதை மிக்க ரஸத்துடன் ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமி விசாரித்திருக்கிறார். ரஸிகர்கள் இதைப் படித்து ஆநந்தப்படக் கூடும். இதன் விலை அணு எட்டு. இதனை ‘ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமி, சின்ன காஞ்சீபுரம்’ என்னும் விலாஸத்துக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். —ஸ்ரீ. ந்ரு. ப்ரியா. ஸம்பாதகர்,”

ன்று வெளிவந்துள்ளது.

18. இந்த மதிப்புரையில் “இம்மாதிரியான ஆகேஷ்பங்களுக்கு எம்பெருமானுக்கு அப்புதமான சக்தியுண்டாகையால் இவை பரஸ்பர விருத்தமாக இருந்தாலும் அவன் விஷயத்தில் இயலுமென்று ஸமாதானத்தை சாஸ்த்ரங்களே கூறுகின்றன” என்றுள்ள வாக்கியமானது மிகவும் ஸாரமானது. நம்முடைய அபிப்ராயமே தமது திருவுள்ளமாகவும் இங்குப் பருடைய வாதங்கள் வம்பேயாகவும் ஸ்பஷ்டமாக வெளியிடப்பட்டதன்றோ. இவற்றால் வாதகர்ந்தங்களெல்லாம் மத்யஸ்தர்கள் மெச்சும்படியான வகையிலே அமைந்திருக்கின்றன வென்பது அறியலாகும். இந்த மதிப்புரையும் இதுபோன்ற பல மதிப்புரைகளும் விரும்பி வெளிவந்தவையல்ல. ப்ராமாணிகப் பொருளை மறுத்தும் மறைத்தும் அப்ராமணிகப் பொருள்களைச் சிலர் பரவவிடுகிறார்களே யென்கிற நிர்வேதம் தாங்கமுடியாமல் வரவர் தாமாகவே கணித்த நெஞ்சினராய் வெளியிடுகிறார்களென்பது சொல்தொடையிலானே எளிதிற்புலனாகும். இத்தகைய மதிப்புரைகள் பண்டிதர்களுக்கு மிக நன்றாய்த்

தெரிந்திருப்பவை. ஒருவரும் மறக்க முடியாது. ஆனாலும் அவற்றையறியாமலிருக்கின்றவர்களுக்கும் அவற்றை விசதப்படுத்தவேண்டியே இப்போது மடம் அஸங்கதமான நின்றைகளில் இறங்கியிருக்கிறது. இது கிடக்க.

19. நமது பத்ரிகைகளை ஓயாது வாசிக்கின்ற நாற்றிசையிலுள்ளாரும் தம்தம் ஸந்தோஷ பர்வாஹமாக எழுதியனுப்பிக் கொண்டிருக்கும் மதிப்புரைகளை யெல்லாம் வெளியிடுவது இல்லாது. அதுவே ஒரு பெரிய பாரதமாகும். எண்ணிறந்தவை வெளியிட்டு மிருக்கிறோம். சென்ற விதழில் கும்பகோணம் வித்வத் ஸார்வபௌமரான ஸ்ரீ பூவராஹாசாருடைய அரிய பெரிய மதிப்புரையை வெளியிட்டோம். அப்படிப்பட்ட மஹா மேதாவிகளின் அருளுய் செல்லமுடியாததன்றோ ப்ரியா. இப்போதும் இரண்டு மதிப்புரைகளை வெளியிட்டு முடிக்கிறோம்: அவற்றைக் காணீர்:—

4—6—61.—ல் ஸ்ரீ. உ. வே. ராகவையங்கார் ஸ்வாமி

அம்ருதலஹரி ஸ்ரீராமாநுசன் காலே காலே கிடைத்து ஸேவித்து மகிழ்ச்சி யடைகிறேன். சில பாராக்களைத் திருப்பித் திருப்பி ஸேவித்து சிரிப்பு அடக்கமுடியாமல் இருக்கிறது. நவீனர்கள் ந்ருஸிம்ஹப்ரியாவில் பேர் ஊர் இல்லாமல் வம்பு வசைமொழிகள் எழுதுவது நூதனம் அன்றே. அந்த காரணத்தாலேயே சில வருஷங்களுக்கு முன் இதைப் பார்ப்பதில்லை யென்று தேவரீர் விட்டுத் தொலைத்த பத்ரிகையை பகவான் தன் ஸங்கல்பத்துக்கு அநுகுணமாக தேவரீரிடம் யார் மூலமாவது காட்டிக் கொடுக்கிறான், விஷப் பூச்சிகளை அப்போதைக்கப்போது நசுக்குவது லோகோபகாரமாகும் என்று பகவத் ஸங்கல்பம் போலும். இவர்களுடைய அப்ராமாணிகமான கந்தல்களை நிரஸநம் செய்வதற்கு தேவரீரைத் தவிர யாரால் முடியும்?

இவர்களை வளைத்து வளைத்துக் கேள்விகள் கேட்டால் அதுகளுக்கு வாய்திறக்க வழியுண்டோ? திக்கு நோக்கி அஞ்ஜலி செய்து வாளாவிருப்பதைத் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது. ஆனால் சில வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஏதாவது ஒரு மூலையிலிருந்து ஒரு அநாமதேயன் மறுபடியும் இதையே எழுதுவன். இவர்களுக்கு ஒரு வியவஸ்தையுமில்லாமல் போயிற்று. இதுவும் லோகோபகாரார்த்தமான பகவத் ஸங்கல்பமென்று அத்யந்த பாரதந்திரியத்தோடு நடந்து கொள்ள ப்ராப்தம். — S. RAGHAVAIENGAR.

இந்த ராகவையங்கார் ஸ்வாமியே 6—6—61ல் மறுபடியும் ஒரு ஸ்ரீமுகம் ஸாதித்திருக்கிறார். (அது வருமாறு—)

“ஸ்ரீராமாநுஜன் 149ல் பழைய ந்ருஸிம்ஹப்ரியா வியாஸமொன்றைக் கண்டிப்பதான * இயேஷுபதப்ரயோஜந விமர்சம் * என்னும் வியாஸத்தில் பாஷ்யாகாசுலாபதா என் கிற தேவரீருடைய ஸம்ஸ்க்ருத வியாஸம் வைதிகமநோஹரா 65ல் வெளிவந்துள்ளதாக எழுதப் பட்டிருக்கின்றது. 65 என்றதை 64 என்று திருத்தவேணும், இதுவொரு பெரிய விஷயமல்லவாயினும் சிலர் 65 மநோஹராவைப் பார்த்துவிட்டு அதில் அந்த வியாஸம் காணாமற் போக, இதை யொரு பெரிய விஷயமாகக் கொண்டு அட்டஹாஸம் செய்யக் கூடும். நிற்க. அஹோபிலமட வித்வான்களின் லேகனங்களைப் பற்றி எட்டு வருடங்களுக்கு முன்னமே அடியேன் ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தேன். அது ஸ்ரீராமாநுஜன் 46ல் வெளி வந்துள்ளது. அப்போது வாளாவிருந்துவிட்டு தற்போது அப்ராமாணிக—அஸங்கத ப்ரலாபங்களையே புதியது போல் கிளப்புகிறார்கள்: இது மிகவும் சோசநீயம்.”

மேலே குறிப்பிட்ட ஸ்ரீமுகத்தில் ஸ்ரீ ராகவையங்கார் ஸ்வாமி அஹோபிலமட வித்வான்களைப் பற்றி ஏற்கெனவே ஒரு கடிதமெழுதி யிருந்ததாகவும், அது ஸ்ரீராமாநுஜன்

46ல் வெளிவந்துள்ளதாகவும் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டிருக்கின்றதன்றோ. அந்தக் கடிதமும் இங்கு அதுவதிக்கப்படுகிறது.

“ஸ்ரீமத் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம். தேவரீரிடமிருந்து வரும் ஸகல ஸஞ்சிகைகளையும் ஸகல புஸ்தகங்களையும் வெகு குதூஹலத்தோடு எதிர்பார்த்திருப்பதும் பலரோடு கூடி வாசித்துக் களிப்பதுமாயிருந்து வருகிறேன். ஸம்பகாலத்தில் கிடைத்த வைதிக மனோஹராவிலுள்ள விஷயங்கள் ஒவ்வொன்றும் திவ்யாம்ருத மென்ன வேணும். ... சில மாதங்களாக அஹோபிலமட வித்வான்களின் லேகனங்களும் அவற்றுக்கு ஸ்வாமியின் கண்டனங்களும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. மட வித்வான்களின் லேகனங்கள் ஸ்ரீராமன் * மஜ்ஜிமஹாநிடி * என்று விடை கொடுத்தனுப்புவதற்கு முந்தி விட்டருளின பாணங்கள் போல் ஸ்வாமியின் அப்புத வியாஸங்களினால் சிதறவுடிக்கப் பட்டொழிகின்றன. அவர்கள் மனஸ்பூர்த்தியாகத் தங்களுடைய பங்கத்தை யுணராதிருக்க மாட்டார்கள். ரஜா ஸ்பாவமுள்ளவர்களாக இருந்தால் “சத்ரோ: ப்ரக்க்யாத வீர்யஸ்ய ரஞ்ஜயஸ்ய விக்ரமம்:” என்று ராவணன் கதறினபடி தங்கள் ஆப்தர்களிடமாவது ஸ்வாமியின் அப்புத லேகனங்களைப் பற்றிப் பரவசர்களாய்க் கொண்டாடி யிருக்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் வீண் ஆக்ரஹத்தினால் நநமேயம் என்ற ரீதியில் கிடந்து அவர்கள் இன்னமும் பல அஸங்கதங்களையே எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; அவையும் ஸ்வாமியின் வியாஸங்களினால் உடனுக்குடனே அறுப்புண்டு வருகின்றன. லோகராவணன் பெருமானா லறுபட்ட தலைகளைக் கண்டு மருண்டது போல இவர்களும் அறுப்புண்ட தங்கள் லேகனங்களைப் பார்த்து மருண்டே யிருப்பார்கள்.”...

முக்கியமான வொரு குறிப்பு:— இந்த ராகவையங்கார் ஸ்வாமியைப் பற்றி இங்குச் சிறிது அவசியம் தெரிவிக்க வேண்டியதாகிறது. இந்த ஸ்வாமி உயர்ந்த உத்தியோக பதவியில் அமர்ந்திருந்து மாதந்தோறும் 500 ரூ. ஸர்க்கார் பென்ஷன் பெறுகிற மஹர்யர். என்பது திருநகூத்தரத்திற்கு ஸம்பத்திலுள்ளவர். உபய வேதாந்த ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை யெல்லாம் வரியடைவே கற்றவர். இந்த பிராயத்திலும் அபாரமான ஞாபக சக்தியுள்ளவர். தென்கலை ஸம்பிரதாயஸ்தர்களில் இந்த ஸ்வாமி யொருவருடைய மதிப்புரையைத் தான் நாம் பெருமதிப்புடன் வெளியிடுவது. வடகலையார்களில் அதமபகஷம் இருபத்தைந்து மஹான்களும் தென்கலையார்களில் இந்த ஸ்வாமி யொருவருமே நமக்கு ஸர்ட்டிபிகேட்டளித் தவர்கள். ஆக்ரஹிகளான தென்கலையார்களின் ஸர்ட்டிபிகேட்டையே நாம் வெளியிட்டுக் கொள்வதாக பிரகிருத நிந்தைக் கந்தை யெழுதியிருப்பது ஸர்வாத்மநா அஸங்கதம்,

B. R. PURUSHOTTAMA NAIDU,
Reader In Tamil, University of Madras, Madras—5.

32, ராஜகோபால நாயகன் St.,
Chintadripet, Madras—2.
5—6—61.

(இவர் சென்னை யூனிவர்ஸிடியில் மதிக்கப்பெற்ற தமிழ்ப் பேராசிரியர்)

ஸ்ரீமத் ஸ்வாமிகட்கு, தண்டன் சமர்ப்பித்து எழுதிக்கொள்ளும் விண்ணப்பம்.

ஸ்வாமிகள் அருள்கூர்ந்து அனுப்பிய ‘இராமாநுசன்’ கிடைத்தது. ஒருமுறை முற்றும் வாசித்தேன். நண்ண அசுரர் நலிவெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்தத் தேனெனப் பாலெனச் சில்லமிர் தூற்றென வாக்கியங்கள் செல்கின்றன. தொண்டர்க்கு அமுதாகச் சொல்மாலைகள் அமைந்திருக்கின்றன. படிக்குந்தோறும் பேரானந்தம் பெருகுகின்றது. ஸ்வாமிகள் இன்னம் இங்கே வீற்றிருந்து லீலாவிபூதியை அலங்கரிக்க வேண்டும் என்பது அடியேன் அவர். ஸர்வேச்வரன் தலைக்கட்டுவிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

இங்ஙனம், தாஸன்
B. R. புருஷோத்தமன்.

ந்ருஸிம்ஹப்ரியா விஸர்ஜனம்.

எட்டு வருஷங்களுக்குமுன்பு ப்ரியாவில் பல பல அவத்யங்களைக் காட்டி இவை அபரிஹார்யங்களே யென்றும் இசைவித்து, இனி நாம் இப்பதிகையைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லையென்று விட்டொழித்தோம். இடையில் ஒருவருஷ காலமாக தெய்வம் செய்வித்த கூத்து ஆர்க்குமறிவரிதே. 61 ஜூன் மாதத்து ப்ரியா இன்று கிடைத்தது. இதில் முதல் வியாஸம் வைதிக ஸம்பிரதாயம் என்பது. இதை எழுதியவர் மதுரை அட்வகேட். ஸ்ரீ உ. வே. N. R. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் என்பவர். இவர் நல்ல ரிபுணரே. நமக்கும் பரமார்த்தரே. ஆரம்பத்திலேயே எழுதுகிறார்—“ஆத்மாவின் உஜ்ஜீவனத்திற்கு ஹேதுகரமாக இவ்வுலகவாழ்க்கை எப்படி அமையவேண்டும்?” என்று. ஹேதுகரமாக என்பதற்கு என்ன அர்த்தம். இது தமிழ்ச்சொல்லன்று. வடசொல். ஹேது-ஊகரோதீதி ஹேது-ஊரம் என்னவேணும். இதற்கு ஏதேனும் பொருளுண்டோ? ‘உஜ்ஜீவநகரமாக’ என்றோ ‘உஜ்ஜீவநஹேதுவாக’ என்றோ இருக்கலாம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் “மமாயி தத் பூதிகரம்” என்று வருவதால் நாம் ஹேதுகரம் என்போம் என்று எழுதிவிட்டார் இப்பெரியார். ஒருவர் ஒரு பெரியவரிடத்தில் ப்ராஜாதிசுமாக ஏதோ அபசாரப்பட்டார்; உடனே அனுதபித்து “ஐயோ அபசாரத்திற்கு ஹேதுவாச்சுதே” என்றாராம். அப்பா! அபசாரத்திற்கு ஹேதுவே இப்பாடுபடுத்தினால் இனி அபசாரம் உண்டானால் அது எப்பாடு படுத்துமோ? என்றாராம் பெரியவர். ‘அபசார மாச்சுதே’ என்னவேண்டியிருக்க அபசார ஹேதுவாச்சுதே! என்றது பிசுரு என்று பெரியவர் திருத்திக் கொடுக்கிறாரென்பதை அபசாரப்பட்டவர்க்கு அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. “சுரவிக்ஷே-வவொஜ்ஜதவஷ்ஷணம் பரிசுவி ஜாவிவ ஜாவிவ” என்று போனாராம். ஆர்யஜாஷா பரிசயமில்லாதவர் ஏதோ எழுதி விட்டாலும் அதைத் திருத்தி யமைக்க அறிபாதவர்கள் நடத்தும் பத்திரிகை நமது கண்ணில் படவேண்டாம், படவேண்டாம், படவேண்டாம். இனி ஒருகாலும் படாது. இவர்கள் அடித்தது ஆடம்பரமாக எதையும் எழுதிப் பத்ராணம் செய்க. “உங்களோடெங்களிடையிலேயே. *

விவாதசாந்தியைப் பற்றின ஸந்தோஷ அறிக்கை

நமது பரமஸுஹ்ருந்மணியும் சிறந்த வித்வானுமான ஸ்ரீ உ. வே. உப்பிலியப்பன் ஸன்னிதி. நவரீதம் ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யரால் பரிசோதித்து ஸமீபகாலத்தில் வெளியிடப்பட்ட ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ய ஸாரம் [இரண்டு பாகமாகவுள்ளது] வரப்பெற்றேயும். இப்பதிப்பின் நேர்மைகளைப் பற்றின ஸந்தோஷத்தை விரிவாக எழுதவேண்டும். பிறகு எழுதுவோம். பரம ஸந்தோஷமென்று மட்டும் இப்போது தெரிவிக்கிறோம். இந்த ஸ்வாமி 1944-ம் வருஷத்தில் வெளியிட்ட தேசிகப்பிரபந்த வுரையில் D. R. அட்வகேட் தேசிக சரித்திரமெழுதுகிற வியாஜமாகப் பூருவாசாரியர்களை துஷித்திருந்தது காரணமாகவே விவாத நூல்கள் வளரத் தொடங்கினவென்பதை நாம் பலகால் தெரிவித்திருக்கிறோம். உண்மையில் இந்த அதர்க்கணச் செயல்தான் விவாத வளர்ச்சிக்குக் காரணம். இதை நன்கு தெரிந்துகொண்ட நவரீதம் ஸ்வாமி இப்போதைய ரஹஸ்யத்யஸாரப்பதிப்பில் “ஸ்ரீதேசிக சரித்திரம் பல்வேறு பதிப்புகளில் வெளிவந்துள்ளது. அவற்றில், கிகழ்ச்சிமுறை, நடந்த இடம், காலம் முதலியவற்றில் சிறிது வேறுபாடு காணப்படுவது உண்மையே” என்று முகப்பில் வெளியிட்டு, பாதுகாஸஹ்ஸரம் அவதரித்ததைப்பற்றி யெழுதுகையில் நவீனர்களின் கற்பனைக்கதைகளை அறவேயொழித்து நாம் பலகால் தெரிவித்திருந்த உண்மையைத்தழுவி உள்ளவாறெழுதியுள்ளார். ஸங்கேத பீதியினால் சில விஷயங்களை மட்டும் பழையபடி யெழுதியிருந்தாலும் பெரும்பாலும் பிராமானிக வழியில் சார்ந்து நம்மை உகப்பித்திருப்பதால் இத்தகைய பத்தி க்ரமேண வளருமென்ற நம்பிக்கையினால் விவாத சாந்தி உசிதமென்று கொண்டோம்.

Ms. No. 2878

- (1) ...
- (2) ...
- (3) ...
- (4) ...
- (5) ...

It is un-derstood ...
P. H. A. ...
...

...
...
...

Rgd. No. 2975

ஸ்ரீராமா நுஜன்

கிடைக்குமிடங்கள்—

- (1) க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.
- (2) கராலபாடி ராதாகிருஷ்ணய்யா,
229, கோவிந்தப்ப நாயகன் தெரு, மதராஸ்—1
- (3) G. ரங்கைய நாயுடு,
26, குருவப்ப செட்டி தெரு, சிந்தாத்திரிபேட்டை, மதராஸ்—2
(இவர் சென்னையில் பிரசாரம் செய்ய நியமிக்கப்பட்டவர்.)

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,
L. KANCHEPURAM.

146 Sri. Vangeepuram,
Raghavacharya Swami,
MELAKOTE; (Mysore Distt.)

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami
for Madras Satgrantha Prakasana Sabha.
Printed by T. A. P. Srinivasavaradan at Sri Venkateswara Press,
Sannidhi Street, L. Kancheepuram.